

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ
ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ**
ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥ ΤΣΟΣ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ

ΤΡΑΓΙΚΗ

«ΕΠΙΣΤΟΛΑΡΑ»

Χαράματα στη
Ζούγκλα.

Βρισκόμαστε
στο θεόρατο γέρικο δέντρο
πούχουν στήσει τ'α λημέρια
τους ο Ποκοπίκο κι' η Χουχού.
'Η μελιστάλακτη Πυγμαία
κοιμάται ακόμα πάνω στο ψη-
λό, κακοφτιαγμένο καλυβάκι
της. Στ' «*Απαρτεμάν*» όπως
τό λέει εκείνη, ή στον *Καρα-
γκιόξ μπερντέ*» όπως τόν λέει
ο Νάνος.

'Η «Μαύρη Γόησσα» όνει-
ρεύεται, όπως πάντοτε, Γαμ-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

προύς με πε-
τραχείλια! Κά-
θε τόσοάναστε-
νάζει και παρα-
μιλάει:

— 'Αχ-βάχ, ή καψερή!..
Γιατί νά μην έχω κι' εγώ...
πέντ' έξη ζευγάρια 'Αντρες,
για μιá ώρ' ανάγκης, πού λέ-
νε. Μē συγγωρείτε κιόλας!

Κάτω, ο κορμός του δέν-
δρου, έχει μιá ευρύχωρη κου-
φάλα, με δυό ανοίγματα. Τό
ένα αντίκρου στ' άλλο. 'Εκεί
μένει ο Ποκοπίκο με τόν Κα-
θαρόαιμο. Τόν θρυλικό του
«*υπεργαΐδαρο*»!

Είναι ή «Στοά» όπως λέει ο Νάνος. "Η τὸ «'Αχούρι» όπως τὸ λέει ή Χουχού!

Ὁ «Δυσθεόρατος» "Αντρακλας» κοιμάται ἀγκαλιά με τὸ ψωραλέο Σαῖνι του. Ροχαλίζουν κι' οἱ δυὸ ντουέττο. Τενόρος ὁ ἕνας, μπάσος ὁ ἄλλος.

Ὁ «Φωτοστέφανος» τοῦ ὑπεργάϊδαρου, οἱ ἀλογόμυγες δηλαδή, ἔχουν κουρνιασει γύρω στ' ἀνώμαλα ἐγυλῆνια τοιχώματα τῆς κουφάλας.

Ὁ Ποκοπικό χρησιμοποιεῖ γιὰ μαξιλάρι τὰ σκελετωμένα πσινὰ τοῦ Καθαρόαιμου.

Ἀπὸ βραδὺς ἔχει βάλει τὸ «ξυπνητήρι» νὰ χτυπήσει στὶς τέσσερες τὸ πρωῒ. Ἡ ἡμέρα ξημερώνει εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ σημαντικὲς τῆς ζωῆς του. Τὰ ψέμματα τελειώσανε. Ἐχει πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ παντρευτεῖ.

Καὶ νὰ : Ἡ ὥρα θᾶναι τέσσερες πάνω κάτω. Τὸ πρῶτο χλωμὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ἔρχεται νὰ ξεθωριάσει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ξημερώνει....

Οἱ ἀλογόμυγες τοῦ Ὑπεργάϊδαρου ξυπνᾶνε πρόσχαρες, στὸ πρῶτο φῶς τῆς ἡμέρας. Κάνουν ἔφοδο στὰ καπούλια του γιὰ τὸπρωῖνὸ ρόφημα.

Αὐτὸ ἦτανε ! Τὸ ξυπνητήρι ἀρχίζει νὰ λειτουργεῖ.

Τὸ τρίποδο... θεριό, χωρὶς νὰ διακόψει τὸ ροχαλητό, τινάζει δεξιά κι' ἀριστερά τὴν οὐρά του. Ζητάει ἀσυναίσθητα νὰ διώξει τὰ ἐνοχλητικὰ ἔντομα... Ἡ φούντα τῆς χτυπᾶ στὰ μοῦτρα τὸν κοιμισμένο Ποκοπικό.

Ὁ Νάνος ἀνοίγει ξάφνιασμένος τὰ μάτια. Πετιέται ὀρθός. Μουρμουρίζει :

Ἄμάν, ξυπνητήράκι ἀδερφέ μου ! Στὸ καντίνι δουλεύει!

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει βαθιὰ συλλογισμένος. Τέλος βγαίνει ἀπ' τὴ στοά. Σηκώνει τὸ κεφάλι Ριχνεὶ θλιμμένη ματιά στὸν «Καραγκιόζ μπερντέ» τῆς Πυγμαίας. Ἀναστενάζει σπαραξικάρδια :

Ταλαίπωρος Χουχάρα ! Σήμερις κλάφτα Χαράλαμπε !

Ὁ «'Αντρακλας» σου ὑπανδρεύεται ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων ! Ἡ καρδιά μου σὲ λυπεῖται. Πλὴν ὅμως κόψε τὸ... σβέρκο σου !

"Ολα αὐτὰ τὰ ψιθυρίζει πολὺ - πολὺ σιγά. Ἄν ξυπνήσει ἡ Πυγμαία καὶ μυριστεῖ τί πρόκειται νὰ συμβεῖ, θὰ τὰ βρεῖ σκοῦρα !

Ἀμέσως προχωρεῖ σ' ἕνα νεαρὸ κοντινὸ δένδρο. Μὲ τὴ χατζάρα του χαράζει τὸν τρυφερό φλοιὸ τοῦ κορμοῦ του. Ἀφαιρεῖ ἕνα μεγαλοῦταικο τετράγωνο κομμάτι. Ἀπ' τὴ μέσα μεριά εἶναι ὁλόλευκο, σὰν χαρτί

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ, βρίσκονται τὰ λείψανα μιᾶς μικρῆς σβυμένης φωτιᾶς.

Ὁ Ποκοπικό διαλέγει ἀπ' τὶς στάχτες τῆς ἕνα μακρουλὸ καρβουνάκι.

Μαζί μ' αὐτὸ καὶ μετὰ τὴ φλούδα, ξανατρπώνει στὴ Στοά. Θρονιάζεται στὰ καπούλια τοῦ Καθαρόαιμου Σαλιῶνι σκεπτικὸς τὸ καρβουνό. Ἀρχίζει νὰ γράφει :

«*Ἀέμνητος Μαμζέλ : Πεῶ-*

τον έρχομαι νά σ'ς άρωτήξω
διά τήν καλήν σας ύγεια, καί
δεύτερον άν άρωτάτε καί δι'
έμέ, τήν πάτησα τήν πεπονό-
φλουδα. Τουτέστι 'Ησάϊας χό-
ρευες πού θά πάει γόνα! Κι'
άν άρωτάτε καί περί διά τό
όνομα τής λεγάμενης: Μαμζέλ
Χλάπ!

»Διά ταῦτα, άν καταλαβαίνεις
πώς δέν μπορείς νά ζήσεις ά-
νευ έμού, αὐτοκτόνα έλευθέ-
ρω!

«Έτερον οὐδέν. Αίωνία σου
ή μνήμη.

‘Ο Ποκοπίκας».

‘Αφήνει τώρα τήν έπιστολή
μέσα στή Στοά. Σκουντάει τόν
Καθαρόαιμο:

— Ξύπνα, Σαϊνάρα μου!
Σήμερις παντρεύομαι. Καί
στά... δικά σου, μέ τό καλό!

‘Ο ‘Υπεργαΐδαρος σηκώνε-
ται μαχμουρλής. ‘Ανοίγει τίς
άγαρμπες μασσέλες, Κάνει νά
πάρεϊ τό πρωϊνό άμανεδάκι
του. ‘Ο Νάνος προφταίνει.
Τού κλείνει τό στόμα:

— Σκασμός βλάξ! Θά ξυ-
πνήσεις τή Χουχού!

‘Ο Καθαρόαιμος βλέπει τώ-
ρα τήν πράσινη τρυφερή φλού-
δα. Κάνει νά τήν άρπάξει στίς
λαίμαργες μασσέλες του.

‘Ο Ποκοπίκο πάλι τόν έμπο-
δίξει:

— Βρέ οὐστ!.. Τήν ‘Επιστο-
λάρα μου θά φ'ς, ξελιγωμέ-
νε;!

Τόν τραβάει άμέσως άπ' τ'
αὐτί. Τόν βγάξει έξω άπ' τή
Στοά.

‘Ο Γαΐδαρος κυττάζει πα-

ραπονιάρικα τή χλωρή κι' όρεχ-
τική φλούδα.

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρα-
κλας» πηδαίει οβέλτος στή ρά-
χη του. Ρίχνει κι' άλλη μιá
θλιμμένη ματιά πρός τ' ‘Απαρ-
τεράν τής Πυγμαΐας. Ψιθυρί-
ζει ένα τελευταίο άποχαιρετι-
στήριο στιχάκι:

«Γειά σου, Γεροντοκόρα μου,
καί μη σοῦ καίγεται καρφάκι!
Νάσαι καλά, νά χαίρεσαι,
τό θρυλικό σου...τσουλουφάκι!

Η ΜΑΓΙΚΗ ΠΗΓΗ «ΝΟΔ»

‘Ο Ποκοπίκο προχωρεί εύ-
τυχισμένος, μά καί... μελαγχο-
λικός.

‘Απ' τό νοῦ του περνάνε σάν
κινηματογραφική ταινία, τά
γεγονότα τής προηγούμενης
μέρας.

‘Ας τά παρακολουθήσουμε
κι' έμεΐς...

Πέρα μακριά, πρός τό μέ-
ρος τοῦ Βορριά, ζή μιá μεγά-
λη καί παράξενη φυλή μαύ-
ρων Καννίβαλων...

‘Ανδρες καί γυναΐκες, εΐναι
όλοι τους νέοι, όμορφοι καί
δυνατοί. Γέροι καί γρηές δέν
ύπάρχουν σ' αὐτή τή Φυλή.
Οί ‘Ανδρες έκεΐ φτάνουν μέ-
χρι τά είκοσιπέντε τους χρόνια
καί σταματοῦν. Δέν μεγαλώ-
νουν άλλο. Τό ίδιο κι' οί Γυ-
ναΐκες. Μόνο πού αὐτές στα-
ματοῦν στά δεκαοχτώ.

Βασίλισσά τους εΐναι ή
πεντάμορφη Λαχράν. ‘Ωραιό-
τερη γυναίκα δέν έχει γεννη-
θεΐ στόν Κόσμο.

‘Ομως τόσο αὐτή, όσο κι' οί
ύπήκοοί της, εΐναι τρομεροί

άνθρωποφάγοι.

Κάπου, σέ υπόγεια Σπηλιά της Χώρας τους, βρίσκεται μιὰ μαγική Πηγή. Η Πηγή «ΝΟΔ» όπως τή λένε.

Τὰ γράμματα' αὐτά, εἶναι τ' ἀρχικά τριῶν λέξεων: ΝΕΙΑ-ΤΑ - ΟΜΟΡΦΙΑ - ΔΥΝΑΜΗ.

Κι' ἀλήθεια! Φτάνει νὰ πιεῖ κανεὶς μιὰ μονάχα γουλιὰ ἀπ' τὸ νερό τῆς Πηγῆς «ΝΟΔ», γιὰ νὰ γίνεῖ ἀμέσως ἕνα νέο, δμορφο καὶ ἀφάνταστα δυνατό παλικάρι. Ἔστω ἀκόμα κι' ἂν εἶναι γέρος, τερατόμορφος καὶ σακάτης!

Μὰ δὲν εἶναι καθόλου εὐκολο νὰ πιεῖς ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ νερό! Τὴν Πηγή τὴ φυλάει ἀγρυπνὰ ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς μάγος Χούμπα.

Ἀλίμονο σ' ἐκείνον ποὺ θὰ τολμήσει νὰ κατέβει στὴν ὑπόγεια Σπηλιά. Φριχτὸς κι' ἀπαίσιος θάνατος τὸν περιμένει!..

Παράξενος ἀκόμα εἶναι κι' ὁ τρόπος ποὺ, Ἄνδρες καὶ Γυναῖκες τῆς φυλῆς τῶν «ΝΟΔ», καταφέρνουν νὰ ξεγελᾶνε τὰ θύματά τους καὶ νὰ τὰ τρῶνε.

Οἱ Ἄνδρες, ὅλοι νέοι, δμορφοὶ καὶ δυνατοί, γυρίζουν, σὰν κυνηγοὶ θερῶν τάχα, στὰ κοντινὰ καὶ μακρυνὰ χωριά...

Ὅσες γυναῖκες τοὺς βλέπουν, μαγεύονται ἀπ' τὰ νειάτα, τὴ δύναμη καὶ τὴν δμορφιά τους. Σὰν ὀπνωτισμένες οἱ ἄμοιρες τοὺς ἀκολουθοῦν, γιὰ νὰ γίνουν συντρόφισσές τους. Ἔτσι τὶς φέρνουν στὸ

μεγάλο χωριὸ τῆς φυλῆς. Ἐκεῖ, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μεγαλόπρεπη ξωτική τελετὴ, τὶς βράζουν σὲ μεγάλα χωματένια καζάνια καὶ τὶς τρῶνε.

Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ γυναῖκες τους. Τριγυρίζουν κι' αὐτὲς μονάχες στὴ Ζούγκλα. Ξεμυαλίζουν τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς μὲ τὰ λουλουδιὰ σμένα νειάτα τους. Μὲ τὴν ἀνείπωτὴ ὀμορφιά τους...

Κι' ὅταν τοὺς φέρνουν στὸ χωριὸ, τοὺς σιγυρίζουνε καλὰ μὲ τὰ μαργαριταρένια τους... δόντάκια!

Ἡ Βασίλισσα Λαχράν, ἔχει στὴ σκηνή της μιὰ ἔμπιστη ὑπηρέτρια. Τὴ Χλάπ. Νέα κι' ὀμορφὴ κοπέλλα, μὰ ἀφάνταστα λαίμαργη.

Χθές, πρωῒ-πρωῒ ἡ Χλάπ, εἶχε βγεί στὴ Ζούγκλα γιὰ τὸ συνηθισμένο της κυνήγι. Μὰ ὅπου κι' ἂν γύρισε, κανέναν ἰθαγενῆ δὲν ἔτυχε ν' ἀπαντήσῃ...

Ὅμως κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε ξαφνικά. Ἕνας «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» μὲ μιὰ σκουρικοσμένη καὶ σπασμένη χατζάρα, παρουσιάζεται μπροστά. Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο, ξετρελλαίνεται μὲ τὴν ὀμορφιά της. Τὴν κυττάζει ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω. Θέλει νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὸ θαυμασμό του. Μὰ τὸ μυαλό του ἔχει θολώσει. Ἠγλώσσα του μπερδεύεται. Δὲν ξέρει τί λέει:

- Ἀμὸν ἀδερφέ μου! Κοπέλλα εἶσ' ἐσύ, γιὰ... λουκουμάς ἀλοιθῶς;!

Μὰ κι' ἡ πεντάμορφη καὶ

‘Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο γράφει πρὸς τὴ Χουχού
τὴν ἀποχαιρετιστήριο «Ἐπιστολάρια».

λαίμαργη Ἀραπινούλα, δὲν
νοιῶθει λιγώτερον ἐνθουσια-
σμό γιὰ τὴ γνωριμία της μὲ
τὸ Νάνο Μικροκαμωμένος καὶ
στρουμπουλός, καθὼς εἶναι,
μὲ τὴν ὁλοστρόγγυλη φουσκω-
τὴ κοιλίσα του, τῆς φαίνεται
σάν λαχταριστὸ μαυρὸ γουρ-
νόπουλο.

Τὸν κυττάζει καὶ τὰ χεῖλια
της.. δακρύζουν...

‘Ο Ποκοπίκο μурμουρίζει :
—Μὲ γλέπετε Μαρζέλ καὶ
τρέχουτε τὰ σάλια σας ! Κα-
τὰ τὰ φαινόμενα τσιμπηθήκατε.
Τουτέστι τὴ.... δαγκώσατε τὴ
λαμαρίνα ! ‘Ολέ !

Ἡ Ἀραπίνα ζητάει τώρα
νὰ τὸν ξελογιάσει. Νὰ τὸν

τραβήξει κατὰ τὸ χωριό της.
Δὲν βλέπει τὴν ὥρα ποτὲ νὰ
τὸν καμαρώσει μέσα, στὸ με-
γάλο πῆλινο καζάνι της. Τοῦ
ψιθυρίζει γλυκὰ :

—‘Αχ, τί ὁμορφος πού εἶ-
σαι !..

‘Ο Νάνος μурμουρίζει ἀγέ-
ρωχα. Παρασταίνει τὸ σκλη-
ρὸ ἄντρα :

—Εἶμαι καὶ φαίνομαι, κι’
ἀνάγκη δὲν σ’ ἔχω !

Ἡ Χαριτωμένη Ἀνθρωποφά-
γα, συνεχίζει :

—‘Ελα στὸ χωριό μου νὰ
παντρευτοῦμε ! Θὰ ζήσουμε
σάν δυὸ ἀγαπημένα ἀρκουδά-
κια.

‘Ο «Δυσθεόρατος» Ἀντρα-

κλας» ξελιγώνεται. Δέν μπορεί νά κρατήσει άλλο τή «Σηλη-
ραντροσύνη» του. Τή ρωτάει
δσο μπορείε πιό γλυκά. 'Απ'
τά χεῖλια του στάζει χα-
ρουπόμελο ἔξτρα :

—Μπαρδόν Μαμζέλ !.. Μοῦ
χαρίζετε τὸ τρελλό σας ὄνο-
ματάκι :

Ἐκείνη χαμηλώνει τὰ μάτια.
'Αποκρίνεται μὲ νάζι καὶ τσα-
χιινιά :

—Χλάπ !

Ἄνθρωπος ψιθυρίζει ρωμαν-
τικά. Σάν νά βρίσκεται σ' ἔκ-
σταση :

—Ὑπεροχῶδες ὄνομα ! Χλάπ
Χλούπ ! Χλάπ-χλούπ ! Ὅταν
τ' ἀκούω, νομίζω πὼς τρώω..
πατσα νυχτός !

Ἡ Ἀραπινοῦλα τὸν πιάνει
ἀπ' τὸ χέρι :

—Πάμε λοιπόν... Ἀφοῦ κι'
ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς. Πάμε στὸ χω-
ριό μου !..

Ἄνθρωπος τραβάει τὸ χέ-
ρι του :

—Ὅχι ἀκόμα ! Νά ξανάρ-
θεις αὐριο ἐνταῦθα διὰ νά σέ
κλέψω ! Τυχάνω ἀρραβωνια-
σμένος, καὶ ἄνευ πρῶτα νὸ
οχολάσω τὴ Χουχού, δέν γί-
νεται τίποτις !

Ἡ «Μαμζέλ» Χλάπ χάνει
τὴν ὑπομονή της. Ἀφάνταστα
λαίμαργη καθὼς εἶναι, δέν
μπορεῖ νά κρατηθεῖ ἄλλο. Ἀρ-
πάζει τὸ Νᾶνο ἀπ' τὸ λαιμό.
Ὅπως ἡ ἀλεπού τὸ κοκορό-
πουλο. Καὶ τὸ βάζει στὰ πό-
δια...

Ἄνθρωπος σπαρταρᾷ ἐν
σάν σπουργίτης πιασμένος στὸ
δόκανο. Στριγγλίζει πνιγμένα :

—Σιγά μωρή Χλάπα Χλού-

πα ! Παράταμε μιὰ στιγμή νά
σέ σφάξω !..

Ποῖς τὸν ἀκούει ὁμως ! Τὰ
πόδια τῆς πεινασμένης Ἀρα-
πινούλας ἔχουν κάνει φτερά.

Ἄνθρωπος τὸ παίρνει ἀπό-
ψη. Μουρμουρίζει βραχνά :

—Ἐ, ρε πὼς τίς μαγεύω τίς
φουκαριάρες τίς Γυνές ! Με-
γάλος Δονζουάναρὸς εἶμαι,
ἀδερφέ μου !

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κατὶ
ἀναπάντεχο γίνεται. Ἡ Χλάπ
κατὶ βλέπει. Σταματᾷ ἀπό-
τομα. Παρατάει κάτω τὸν Πο-
κοπικό. Τοῦ λείε βιαστικά καὶ
γρήγορα :

—Δίκη ἔχεις. Καλύτερα
αὐριο. Θά σέ περιμένω πάλι
ἐδῶ.. Νά ρθεῖς νά παντρευ-
τοῦμε !..

Καὶ τὸ βάζει ξανά στὰ πό-
δια. Ἀλλάζει ὁμως κατεύθυν-
ση. Τρέχει τώρα πρὸς τ' ἀρι-
στερά...

Ἄνθρωπος ἀναστενάζει. Ἀντρα-
κλας» τακτοποιεῖ τὸν στραμ-
πουληγμένο σβέρκο του. Τῆς
φωνάζει :

—Ἐν τάξει ! Πολὺ σέ γου-
στάρω, Χλαπαχλούπα μου !
Αὐριο ἐνταῦθα. Θά καί τὸ
πελεκοῦδι, μετὰ συγχωρήσις !

Ἄνθρωπος, γυρισμένος κα-
θὼς εἶναι τώρα πρὸς τ' ἀρι-
στερά, δέν βλέπει μπροστὰ
του... Καὶ νά : Ξαφνικά νοιώ-
θει μιὰ τεράστια χεροῦκλα νά
τὸν ἀρπάζει. Ταυτόχρονα καὶ
μιὰ βαριά φωνὴ νά τὸν ρω-
τάει :

— Ποιὰ εἶν' αὐτή ; Ποιὰ εἶν'
αὐτή ;

Ἄνθρωπος ἀντικρὺζει μὲ
φρίκη μπροστὰ του τὸ γιγαν-

τόσωμο Γιαχάμπα. Τ' ἀποκρίνεται κλαψιάρικα :

— 'Αμάν, Καρπουζοκέφαλε, λυπήσουμε !. Μὴ μὲ πατήσεις σάν κορὸ !.. Μὴν κάνεις κακὸ στὴ Χλαπαχλουπίτσα μου ! Τὴν ἀγαπῶ ! Τὴν ἀγαπῶ ἀγρίως.

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος ἀπὸ τὸ ντύσιμο τῆς 'Αραπινούλας κι' ἀπ' τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά της, ἔχει ὑποψιαστῆ πὼς ἀνήκει στὴ φυλὴ τῆς Βασίλισσας Λαχράν. Τ' ὀνειρο τῆς ζωῆς του εἶναι νὰ μάθει πού βρίσκεται ἡ μαγικὴ Πηγὴ «ΝΟΔ». Θέλει νὰ πιεῖ ἀπ' τὸ θαυματουργὸ νερὸ της. Νὰ γίνει νέος, ὁμορφος κι' ἀκόμα πιὸ δυνατός ἀπ' ὅτι εἶναι.

Ὁ Νάνος, ἀπ' τὴ λαχτάρα του, κάθεται καὶ τοῦ τὰ λέει ὅλα :

— Τὸ λοιπόν, ἀδερφέ μου, σὲ εἶδε φαίνεται καθὼς ἐρχόσουν αὐτὸ κορίτσι, κι' ἔσπασε ἡ χολάρα της... 'Αλλοιῶς θὰ μὲ παντρευότανε αὐθημερὸν καὶ παραχρῆμα. 'Αμέεε ! Κανονίσαμε ὁμῶς ραντεβουδάκι. Θάρθει αὐριο ξανά ἐδῶ. Νὰ παρθεύμε χεροπόδαρα ! 'Ολέ.

Ὁ Γιαχάμπα τὸν παρατάει. Μουρμουρίζει :

— Ὁμορφὴ Κοπέλλα εἶναι. Δὲν πρέπει νὰ χάσεις τὴν εὐκαιρία Νῆρθεις αὐριο νὰ παντρευτεῖτε !..

Αὐτὰ συλλογιέται ὁ Ποκοπίκο, καθὼς προχωρεῖ καβάλλα στὸ θρυλικὸ τοῦ 'Υπεργαῖδαρο. Πηγαίνει στὸ ραντεβου ποῦχει δώσει μὲ τὴ χαριτωμένη Χλάπ.

Καὶ νά : Φτάνει τώρα στὴν

δχθὴ μιὰς μικρῆς λίμνης. Πηδάει κάτω. Ἀρχίζει νὰ ξεκουμπώνει τὸ τομαρένιο παντελονάκι του. Μουρμουρίζει :

— 'Εφ' ὅσον τυγχάνω γαμπρὸς πρέπει νὰ κοιτάξω καὶ τὴν καθαριότης ! "Ἐχω νὰ κάνω μπάνιο, ἀδερφέ μου, ἀπὸ τὸν... Κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε !

Καὶ μπλούμ, βουτάει στὰ νερά...

ΤΟ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟ ΦΥΤΟ

Ὁ Νάνος κολυμπάει καὶ πλένεται κάμποση ὥρα. Τέλος κάνει νὰ βγεῖ στὴν δχθὴ. Μουρμουρίζει κι' ἓνα στιχάκι :

«Καλὴ εἶν' ἡ πάστρα, βέβαια, καὶ τοῦ νεροῦ τὸ χάδι, μ' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ πλύσιμο, θὰ μείνω... ἀπολειψάδι !»

'Αλίμονο ! Τὴν ἴδια στιγμὴ πατάει πάνω σ' ἓνα παράξενο φυτὸ, μὲ μακρόστενα σαρκώδη φύλλα.

Καὶ τότε, κάτι φοβερὸ γίνε-ται.

Τὰ φύλλα σαλεύουν σάν χέρια δαίμονα. Σάν πλοκάμια πεινασμένου χταποδιοῦ. Σηκώνονται γρήγορα. Ἀρπάζουν ἀπ' τὰ πόδια τὸν Ποκοπίκο !

Ὁ ἄμοιρος Νάνος σπαρταράει σάν ποντικὸς στὴ φάκα. Πασχίζει νὰ λευτερωθεῖ ἀπ' τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ φυτοῦ. Φωνάζει μ' ἀπόγνωση στὸν Καθαρόαιμο πού βόσκει ξένοιαστος λίγο πιὸ πέρα :

— Βοήθεια, Σαῖνι μου ! Θὰ μὲ μασήσει τὸ... χορταρικό !

Ὁ 'Υπεργαῖδαρος σηκώνει τὴν κεφάλαι του. Βλέπει ἀνήσυχος τὴν τραγικὴ θέσῃ πού

βρίσκεται ὁ θρυλικὸς τοῦ Ἀφέντης. Γυρίζει ἀμέσως. Τὸ βάζει στὰ τρία ποδάρια. Τρέχει κατὰ τὸ θεόρατο κουφਾਲισμένο δέντρο του.

Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε.

Νάτος : Σὲ λίγο φτάνει ἐκεῖ. Χώνει τὸ κεφάλι στὴ «Στοά», Ἀρπάζει μὲ λαχτάρα τὴ χλωρὴ φλούδα ποὺ ὁ Νάνος εἶχε γράψει τὸ γράμμα. Τὴν καταβροχθίζει σοβαρὸς-σοβαρὸς. Πείσμα τῶχει βάλει νὰ τὴ φάει.

Τέλος στέκει κάτω ἀπ' τ' «Ἀπαρτεμάν» τῆς Χουχοῦς. Γκαρίζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ.

Ἡ πυγμαία ξυπνάει νευριασμένη. Βγαίνει στὴν πρωτόγονη βεράντα τῆς. Τοῦ φωνάζει :

— Καλὲ σκάσε, χρυσὸ μου ! Καντάδα ἦρθες νὰ μοῦ κάνεις πρωτὶ-πρωτὶ ; Ἀφοῦ στὸ ἔχω πεῖ πολλὰς φορὰς : Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μούτρα σου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας !

Ὅμως ὁ Καθαρόαιμος δὲν βουλώνει τὸ στόμα. Γκαρίζει συνέχεια. Χωρὶς νὰ παίρνει ἀνάσα. Σὰν ἀντιαεροπορικὴ σειρήνὰ ποὺ «βαράει λήξη» !

Ἡ Χουχοῦ ἀρχίζει ν' ἀνησυχεῖ. Κατεβαίνει σβέλτη ἀπ' τὴ χορτοσχοινένια σκάλα. Κυττάζει στ' «ἀχούρι». Ὁ Ποκοπικός δὲν βρίσκεται ἐκεῖ.

Τώρα τὸ πρᾶμμα ἀρχίζει νὰ σοβαρεῖται. Τρέχει κοντὰ στὸν Ὑπεργάιδαρο. Ἀρπάζεται ἀπ' τὴν οὐρά. Σκαρφαλώνει στὰ ἥρωικά του καπούλια. Θρονιάζεται στὴ ράχη του.

Τὸ ζῶο παύει νὰ γκαρίζει. Ξεκινᾷ ἀμέσως. Τραβάει γιὰ

τὴ μικρὴ Λίμνη. Ἐκεῖ ποὺ χαροπαλεῖται ὁ Ἀφέντης του.

• Λίγο πρὶν φτάσει στὴν ὄχθη ἡ Πυγμαία ἀντικρύζει τὸν ἀγαπημένο τῆς Νάνο. Τὰ φύλλα τοῦ σαρκοφύγου Φυτοῦ, τὸν κρατᾶνε γερὰ ἀπ' τὰ πόδια.

Ὅμως ταυτόχρονα τὰ μάτια τῆς γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη. Τὸ πρόσωπό τῆς γίνεται μαυροκόκκινο ἀπὸ ντροπὴ. Ψιθυρίζει τρομαγμένη :

— Πω-ὦ καλὲ ! Αὐτὸς τὰ χει βγάλε... δλα !

Κλείνει τὰ μάτια. Κάνει νὰ κατέβει ἀπ' τὸ γαῖδαρο, χωρὶς νὰ τὸν σταματήσει. Κουτροβαλαί. Σκάζει κάτω σὰν καρπούζι.

Πετιέται ἀμέσως ὀρθή. Κρύβεται πίσω ἀπ' ἓνα θάμνο. Φωνάζει μὲ κλειστά. μάτια :

— Κουράγιο, Ποκοπικάκι μου ! Ἐδῶ εἶμαι κι' ἐγώ !

Ὁ Νάνος φωνάζει μ' ἀπόγνωση :

— Βοήθεια, Χουχοῦκα μου ! Πρόφτασε γιατί χάνομαι !..

Ἡ Πυγμαία τ' ἀποκρίνεται σαβαρά - σοβαρά :

— Φόρεσε τὸ παντελονάκι σου, χρυσὸ μου ! Φόρατο καὶ θάρθω νὰ σὲ σώσω !. Ἀνύπαντρη κοπελλίτσα τυγχάνω ἢ καφερὴ. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας !

Ὅμως, κρυμμένη καθὼς βρίσκεται πίσω ἀπ' τὸ θάμνο, μισανοίγει κάθε τόσο ντροπαλὰ τὰ μάτια τῆς. Κρυφοκυττάζει τὸν ὀλόγυμνο Ποκοπικό. Ὑστερὰ τὰ ξανακλείνει. Ψιθυρίζει μὲ συστολή :

‘Αλλοίμονο!.. Τὸ γαμπριάτικο μπάντο βγαίνει ξυρό στὸν «Αυθεόρατο Ἀντροκλα» τῆς Ζούγκλας!

— Καλὲ αὐτὸς εἶναι τοισί-
δι! Καλὰ ποῦχω... κλειστά τὰ
ματιάκια μου!

Ρεῦπι δὲν τὸ κουνάει ἀπ’ τῆ
θέση της. “Ὅσο κι ἂν φωνά-
ζει ὁ ἄμοιρος Νάνος. “Ὅσο
κι’ ἂν χτυπιέται καὶ παλεύει
μὲ τὸ σαρκοφάγο φυτό.

Μὲ μεγάλη δυσκολία, ὁ Πο-
κοπικό, καταφέρνει νὰ τραβή-
ξει τὴ χατζάρα του. Χτυπάει
μὲ λύσσα ἕνα ἀπ’ τὰ ζωντα-
νὰ φύλλα. Τὸ κόβει στὴ μέση.
“Ὅμως τ’ ἄλλα ἀρπάζουν τὴ
σκουριασμένη λάμα της. Τὸν
ἐμποδίζουν νὰ συνεχίσει τὴ
σφαγὴ.

“Ὁ ἄμοιρος «Ἀντροκλας»
εἶναι πιά χαμένος. Σὲ λίγο

τ’ ἀπαίσιο σαρκοφάγο φυτὸ
θὰ καταφέρει νὰ τὸν ρίξει κά-
τω. Νὰ τὸν πνίξει.

Εὐτυχῶς ὅμως! “Ὁ Καθα-
ρόαιμος χάνει τὴν ὑπομονή
του. Αποφασίζει νὰ ἐπέμβει.

Κοί νά: Μὲ τὸ χορευτὸ
περπάτημα, φτάνει κοντὰ στὸν
ἐποιοθανάτο Νάνο. Μὲ τὰ
μπροστινὰ πόδια χτυπάει τὰ
χοντρά του φύλλα. Τὰ τσακί-
ζει ἕνα - ἕνα. Τὸ πράσινο
χορταρένιο θηριὸ μένει σὲ λίγο
ἀκίνητο. Νεκρό.

Λεύτερος τώρα ὁ Ποκοπικό,
σφίγγει μὲ λύσσα τὴ λαβὴ
τῆς χατζάρας. Κυττάζει ἄγρια
τὸν τρίποδο σωτήρα του. Τὸν
μαλλώνει:

— Ποιός σοδπε βρέ, νά τὸ σκοτώσεις; Ἐγὼ μ'πορεῖ νά ἤθελα νά τὸ... σφάξω!

Ἀρπάζει γρήγορα ἀπὸ κάτω τὸ τομαρένιο παντελονάκι του. Τὸ φοράει βιαστικός.

Ἡ Χουχοῦ πετάγεται ἀμέσως ἀπ' τὸ θάμνο. Τρέχει πρόσχαρη κοντά του.

Ὁ Νάνος τὴ ρωτᾷ ἀγέρωχα:

— Κρυφοκύτταζες, μωρή Μαμζέλ;

Ἐκείνη διαμαρτύρεται ξντονα:

— Τρελλάθηκες, χρυσό μου! Καλὲ ἐγὼ, ὅλο κλειστά τάχα τὰ μάτια μου!..

— Τότε πὼς ξεπετάχτηκες μόλις ντύθηκε;

Ἡ Χουχοῦ ἀρχίζει νά θυμώνει:

— ὦχ, ἀδερφέ! Ἀφοῦ εἶδα πὼς τὸ φόρεσες τὸ ρημάδι! Γ' ἤθελες νά κάνω; Ἀνοιξάκι κι' ἐγὼ τὰ... ματάκια μου!

Ὁ Ποκοπικό ἔχει γίνεῖ ξέω φρενῶν ποὺ δὲν τὸν βόηθησε. Τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνηση. Μουρμουρίζει:

— Τὸ λοιπόν, ἄπαξ καὶ φέρθηκες ἔτσι, σπάσε!..

— Τί;

Σπᾶσε εἶπα! Τράβα στὸν «Καραγκιόζ μπερντέ» σου νά γερόντοκοριάσεις! Τοῦ λόγου μου παγαίνω πρὸς... πάντραν!

— Τί πάντραν;

— Πρὸς... Ἡσαῖα χόρευε, ἀδερφοῦλα μου! Μαμζέλ Χλάπ καὶ βάρα ἀμαξά!

Ἀμέσως πηδάει στὴ ράχη τοῦ Ὑπεργαῖδαρου. Τὸν σηπουνίζει μὲ τίς γυμνές του

φτέρνες. Ἀπαγγέλει μ' ἐνθουσιασμό:

«Κλᾶψτε Γυναῖκα τῆς Ζουγ-
[κλός,
ἀπ' τὸν πολὺ καῦμό σας!
Τοῦ λόγου μου παντρεῖσθαι
καὶ... κόψτε τὸ λαιμό σας!»

Προχωρεῖ ἀργὰ καὶ μεγάλω-
πρεπα. Χάνεται κατὰ τὰ βορ-
ριά...

Ἡ Χουχοῦ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστη. Τέλος ξεκινᾷ κι' αὐτὴ. Τὸν παρακολουθεῖ ἀθέατη. Καθὼς προχωρεῖ, ἀναστενάζει μὲ παράπονο:

— Πάει!.. Χάλασ' ὁ Κόσμος! Κάποια σουρλουλιὺ θά μοῦ τὸν ξεμυάλισε! Τὴν σημερον ἡμέρα δὲν ἔχουμε πέρραση πιά ἐμεῖς οἱ ντροπαλαὶ νεάνις!

Η ΠΗΓΗ «ΝΟΔ»

Ὁ Ποκοπικό φτάνει στὸ μέρος τοῦ ραντεβῆ του. Ἡ ὁμορφὴ Ἀραπινούλα Χλάπ τὸν περιμένει ἐκεῖ. Τρέχει μὲ λαχτάρα κοντά.

Ὁ Νάνος τῆς βγάζει ἓνα δεκάρικο λόγο:

— Ἀξιολάτρευτος Χλαπα-Χλουπά! Τυχγάνεις κάργα τυχερή, καθότι θά παντρευτεῖς τοιοῦτον λεβένταρον, ὥσπερ τοῦ λόγου μου!

Διὰ ταῦτα καβόλλησον ἐπὶ τῶν καπουλιῶν τοῦ ὑπεργαῖδαρου καὶ πᾶμε νά μὲ καμαρώσουνε κι' οἱ συμπεθέροι, μετὰ συγχωρήσεος. Ὅλέ!

Ὅμως ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» θυμᾶται ἀμέσως καὶ τὸ πιὸ σοβαρὸ ζήτημα

τῆς παντρεϊᾶς του. Ρωτάει τὴν Ἀραπινούλα :

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰι περι-
καλῶ : Ἀπὸ «ψιλὰ» ἀκουγό-
σαστε ;

Ἡ Χλάπ τὸν κυττάζει χα-
μένα :

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω !..

Ὁ νᾶνος τῆς τὸ κάνει λιανά :

— Μπαγιόκο ὑπάρχει ; Σὲ
ἀρωτῶ, καθότι δὲν γλέπω
«φῶς» !.. Τουτέστι γιὰ νὰ μπεῖ
κουλούρα, πρέπει πρωτίστως
νὰ πέσει τὸ παραδάκι. Ἄνευ
προίξ, μηδὲν εἰς τὸ πηλίκιον.
Ἀντιλαβοῦ ;

Ἡ Ἀραπινούλα τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ἡ βασίλισσα Λαχράν ἔχει
ἀμέτρητους θησαυροὺς ! Ἄμα
παντρευτῶ θὰ μοῦ κάνει πολ-
λά δῶρα !

— Τότε νὰ πάρω τή. Λεχρά-
να, ἀδελφοῦλα μου ..

Ἡ Χλάπ συνεχίζει :

— Ὑστερα θὰ σὲ κατεβάσω
καὶ στὴν Πηγὴ «ΝΟΔ».

— Τ' εἶν' αὐτὴ πάλι ;

— Ὅποιος πίνει ἀπ' τὸ νερό
τῆς, γίνεται νέος, δυνατός κι'
ἄμορφος !

Ὁ Ποκοπικό τῆς τὸ ξεκόβει :

— Νὰ μένει τὸ βύσσινο ! Ἡ
Πηγὰρ αὕτη οὐδόλως μ' ἐν-
διαφέρει. Καθότι τοῦ λόγου
μου τυγχάνω καὶ νέος καὶ ду-
νατός καὶ ἄμορφος μέχρις ἀη-
δίας !

Ὅμως ἡ Χλάπ δὲν ἔχει ὀ-
ρεξὴ γιὰ κουβέντες. Βιάζεται
νὰ καταβροχθίσει τὸ στρουμ-
πουλὸ Νάνο.

Ἔτσι σὲ λίγο ξεκινᾶνε κι'
οἱ δύο Παίρνουν τὸ μνηστὴρ
πρὸς τὸ βορρῆά. Τροβᾶνε γιὰ

τὸ χωριὸ τῆς βασίλισσας Λα-
χράν.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα,
ἡ Χουχοῦ τοὺς ἀκουγε κρυμ-
μένη πίσω ἀπὸ κάποιο θάμνο.
Τώρα ποὺ ξεμακραίνουν, βγαί-
νει ἀπ' τὴν κρυφώνα τῆς. Κά-
νει νὰ τοὺς παρακολουθήσει...

Μὰ δὲν προφταίνει ἡ ἄμοι-
ρη Ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα ξε-
πετάγεται πίσω τῆς. Τὴν ἀρ-
πάζει μὲ τὸνα χέρι ἀπ' τὸ
τσουλούφι. Τὴ σηκώνει ψηλά,
Μουγγρίζει ἄγρια :

— Φύγε, σκύλα ! Γύρισε πί-
σω ! Νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ
μάτια μου !..

Ταυτόχρονα τῆς δίνει μιὰ
φοβερὴ κλωτσιά.

Ἡ Πυγμαία τινάζεται σὰν
μαύρη μπάλα. Διαγράφει καμ-
πύλη στὸ κενό. Πέφτει πέρα...

Ἀμέσως πετιέται ὀρθή. Φω-
νάζει στὸ μαῦρο Φύλαρχο :

— Μπὰ ποὺ κακοψόφο νά-
χεις, Καρποζοκέφαλε. Μὲ συγ-
χωρεῖτε κιδλας !

Καὶ τὸ βάζει τρομαγμένη
στὰ πόδια. Παίρνει δρόμο γιὰ
τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς
Ζούγκλας ..

Ὁ Γιαχάμπα παρακολουθεῖ
ἀθέατος τώρα τὸν Ποκοπικό
καὶ τὴν Ἀραπίνα. Μέχρι ποῦ
φτάνουν ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ τῆς
βασίλισσας Λαχράν.

Δὲν προχωρεῖ ὅμως μέσα
σὰν ἐκείνους. Κρύβεται κάπου
ἐκεῖ. Περιμένει νὰ νυχτώσει
καλὰ. Ὁλόγιμο φεγγάρι ἀ-
πόψε φωτίζει τὸν οὐρανόν...

Καὶ νά ! Ξαφνικά καὶ τυχαία
ἕνας πανώριος Ἀράπης τοῦ
χωριοῦ περνᾶει ἀνύποπτος ἀπὸ
κοντὰ του. Ὁ μαῦρος Φύλαρ

χος πετιέται απ' την κρυψώνα. Τόν άρπάζει απ' τó λαιμό. Άκουμπάει τó μαχαίρι στήν κοιλιά του :

— Πέσ' μου' ποú βρίσκεται ή Πηγή «ΝΟΔ». Πέσ' μου άν αγαπάς τή ζωή σου !..

Τρομαγμένος, ó άμοιρος Μαύρος τού δίνει τήν πληροφορία πού ζητάει...

Ό Γιαχάμπα τόν σκοτώνει άμέσως.

Προχωρεί τώρα μέ προφυλάξη. Διασχίζει τó κοιμισμένο χωρίό. Φτάνει σ' ένα άπόμερο σημείο. Κάπου εκεί βρίσκεται τ' άνοιγμα μιás σπηλιάς. Μπαίνει μέσα. Βαδίζει γιά λίγο σέ κατηφορικό διάδρομο. Βγαίνει σ' έναν τεράστιο ύπόγειο θόλο.

Ψηλά στήν κορφή του ύπάρχει μιá στρογγυλή τρύπα. Τό φώς του φεγγαριού μπαίνει μέσα απ' αύτήν.

Ό μαύρος Φύλαρχος αντίκρύζει μέ λαχτάρα τήν πηγή «ΝΟΔ». Τό νερό πού τρέχει, έχει σχηματίσει μιανή Λίμνη.

Προχωρεί χαρούμενος. Πίνει απ' τó θαυματουργό φίλτρο της. Θέλει νά γίνει νέος, όμορφος κι άκόμα πιό δυνατός απ' όσο είναι.

Όμως άλίμονο : Ό τερατόμορφος Μάγος Χούμπα, πού φυλάει τήν πηγή, παρουσιάζεται. Άκουμπάει τó χέρι πάνω του.

Ό Γιαχάμπα νοιώθει άμέσως παράξενο και δυνατό μούδιασμα στό κορμί. Τούναι άδύνατο πιά νά φέρει τήν παρामीκή αντίσταση.

Ό Χούμπα δέν χάνει καιρό. Τού δίνει γρήγορα τά πόδια

μ' ένα χορταρένιο σχοινί πού κρέμμεται από ψηλά..

Πάνω απ' τήν Πηγή βρίσκεται μιá πρωτόγονη κρεμμάλα. Φτιαγμένη από χοντρούς κορμούς δένδρων.

Ό Μάγος τραβάει τó σχοινί. Τόν κρεμμάει ανάποδα... Μουγγρίζει άγρια :

Κάθισε τώρα έδώ, νά ξεράσεις τó νερό πού ήπιας !
Ύστερα θά σοú χαρίσω τόν πιό φριχτό θάνατο, πού δοκίμασε ποτέ άνθρωπος !

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΜΑΥΡΟΙ

Άς ρίξουμε τώρα και μιá ματιά στή Χουχού. Βλέπουμε νά φτάνει λαχανιασμένη στή Σπηλιά τού "Αρχοντα τής Ζούγκλας.

Μέ φωνή πού πνίγεται στό λαρύγκι της, τούς λέει τά καθέκαστα Τούς μιλάει γιά τή βασίλισσα Λαχράν, τή θαυματουργή πηγή «ΝΟΔ» και τέλος γιά τόν τρομερό Γιαχάμπα !...

Ό Γκαούρ κι' ό Ταρζάν έτοιμάζονται νά ξεκινήσουν. Θέλουν νά τρέξουν τά σώσουν τόν Ποκοπίκο Ξέρουν καλά τή φυλή τής Λαχράν. Είναι βέβαιοι πώς ή "Αραπίνα θά φάει τόν άμοιρο Νάνο.

Όμως ό Κεραυνός κι' ή Θύελλα τούς έμποδίζουν. Θέλουν νά πάν' εκείνοι. Ν' αφήσουν τούς γονιούς τους νά ξεκουραστούν.

Οί δυό Γίγαντες χαμογελάνε ίκανοποιημένοι. Όμως δέν θέλουν, μέ κανένα τρόπο, νά τούς αφήσουν νά πάνε εκεί. Οί κίνδυνοι μεγάλοι. Άδύνατο νά γυρίσουν ζωντανοί.

Οι δυο νέοι έπιμένουν μέ πείσμα.

‘Ο Γκαούρ κι’ ο Ταρζάν θυμώνουν. Τούς απαγορεύουν νά βγοῦν ἀπ’ τή Σπηλιά.

‘Ο Κεραυνός κι’ ἡ Θύελλα δείχνουν ἀνυπακοή. Ξεκινᾶνε μαζί μέ τή Χουχού. Αὐτή ξέρει νά τοὺς δείξει τὸ δρόμο.

Εἶναι νύχτα πιά σάν φάνωνν ξέω ἀπ’ τὸ χωριὸ τῆς βασιλίσσας Λαχράν. Κᾶπου ἐκεῖ βρίσκονται μερικά βράχια, Κρύβονται καὶ ξαπλώνουν ἀνάμεσα σ’ αὐτά. Θὰ περιμένουν μέχρι νά ξημερώσει. Ὑστερα θὰ κάνουν τὴν ἐπίθεση πού λογαριάζουν.

‘Η κοντόχοντρη Πυγμαία ξαπλώνει λίγο πὺδ πέρα ἀπ’ αὐτούς. Ἀναστενάζει μέ καῦμό :

— Μὲ ἡπάτρησε τὸ Ποκοπικάκι μου. Κι’ ὅμως ἀκόμα τὸ ἡγαπῶ, πὺδ κακοψόφο νάχει !

Οἱ δύο Νέοι, κουρασμένοι ἀπ’ τὸ δρόμο καθὼς εἶναι, νοιώθουν τὰ μάτια τοὺς νά κλείνουν σιγά-σιγά. Τοὺς παίρνει ὁ ὕπνος. Ἐνας ὕπνος βαρὺ σάν λήθαργος.

Καὶ νά : Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξυπνᾶνε ξαφνιασμένοι.

Δυὸ γιγαντώσωμοι Ἀράπηδες βρίσκονται σκυμμένοι ἀπὸ πάνω τοὺς. Τοὺς ἔχουν δέσει μέ χορτόσχαινα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

‘Ο ἕνας ἀπ’ τοὺς δυὸ Μαύρους, μέ φωνὴ βραχνή κι’ ἀλόκοτη, τοὺς λέει :

— “Ἀν ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ σας μὴ φωνάζετε. Μὴ κουνηθεῖτε !

Ἀμέσως σηκώνονται. Προχωροῦν λίγα βήματα ἀνάμεσα

στὰ βράχια. Σκύβουν πάνω στὴν κοιμισμένη Χουχού. Τὴν ξυπνᾶνε.

‘Η «Μαύρη Γόησσα» ἀνοίγει ξαφνιασμένη τὰ μάτια. Ἀντικρῶζει τοὺς δυὸ γιγαντώσωμους καὶ τρομεροὺς Ἀρσπάδες. Μουρμουρίζει ἔξω φρενῶν :

— Σᾶς περικαλῶ, κύριοι ! Ἄν θέλετε νά μέ κλέψετε, περιμένετε νά ξημερώσει. Ἀφοῦ γλέπετε πὼς ψοφολόγῶ. Μὲ συγχωρεῖτε κιᾶλας !

Οἱ μυστηριώδεις Μαῦροι κάτι-τῆς λένε σιγά. Ἡ Πυγμαία σηκώνεται. Τὴν παίρνουν μαζί τοὺς Προχωροῦν κατὰ τὸ χωριὸ τῶν Ἀνθρωποφάγων.

“Ολοι κοιμῶνται βαθιά. Τὸ φεγγάρι ὀλόγιομο λάμπει στὸν οὐρανό.

Ἔτσι σὲ λίγο, φτάνουν στ’ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς. Ἡ Χουχού μένει ἀπ’ ἔξω. Οἱ δυὸ Ἀράπηδες προχωροῦν στὸν κατηφορικὸ διάδρομο. Βγαίνουν στὸν ὑπόγειο θόλο, μέ τὴ μαγικὴ Πηγὴ.

Ἀπ’ τὴν ἐπάνω στρογγυλὴ τρύπη μπαίνει τ’ ἀσημένιο φῶς τοῦ ὀλόγιουμο φεγγαριοῦ.

Οἱ γιγαντώσωμοι Μαῦροι κυττάζουν γύρω τοὺς. Δὲν βλέπουν κανένα.

Ἀντικρῶζουν ὅμως κάτω μιὰ παράξενη σκιά. Κουνιέται ἐλαφρά. Τὴν προσέχουν καλύτερα. Εἶναι ἡ σκιά ἑνὸς κρεμασμένου Ἀνθρώπου.

Ταυτόχρονα κι’ οἱ δύο, σηκώνουν τὰ κεφάλια. Καὶ νά : Βλέπουν νά κρέμεται ἀνάποδα ἀπ’ τὴν ἀγχόνῃ ὁ Γιαχάμπα.

‘Ο ένας απ’ τούς ‘Αράπηδες θέλει νά ξεκρεμάσει τόν κακούργο Φύλαρχο. ‘Ο άλλος ζητάει νά τόν ἐμποδίσει :

— Αφῆστε τον. Καλά βρίσκειτ’ ἐδῶ. Τέτοιος ντροπισμένος θάνατος τοῦ ταιριάζει.

Τὴν ἴδια στιγμή, παράξενος θόρυβος ἀκοῦγεται στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου θόλου. ‘Ο τερατόμορφος Μάγος Χούμπα φαίνεται νά πλησιάζει ἀργά...

Οἱ Μαῦροι ξέρουν τί συμφορά ἔχουν νά πάθουν, ἀν τούς ἀγγίξει μὲ τὰ σκελετωμένα χέρια του. ‘Αμέσως τρέχουν. Κάνουν νά φύγουν...

Δὲν προφταίνουν ὅμως. ‘Ο Μάγος βγάζει μιὰ ἀλόκοτη φωνή Στ’ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς κατρακυλᾶνε μεγάλες πέτρες. Τὸ κλείνουν. Τὸς φράζουν τὴν ἔξοδο. Οἱ ‘Αράπηδες τραβᾶνε μιὰ μιὰ τίς πέτρες. Θέλουν ν’ ἀνοίξουν πέρασμα. Μὰ τίποτα δὲν καταφέρνουν. ‘Αμέσως ἄλλες πέτρες κατρακυλᾶνε στὴ θέση τους. Καὶ τὸ κακὸ συνεχίζεται...

ΜΙΑ ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΧΑΡΑΔΡΑ

‘Η Χουχού ἔχει μείνει, ὅπως εἶδαμε, ἔξω απ’ τ’ ἀνοιγμα τῆς Σπηλιάς.

“Ετσι, μόλις βλέπει τίς πέτρες νά κατρακυλᾶνε καὶ νά τὸ κλείνουν, τρομάζει ἀφάνταστα. Βγάζει σπαραχτικὰ ξεφωνητά :

— Βοήθειασα !.. Βοήθειασα !..

‘Απ’ τίς φωνές τῆς ξυπνάει ὁλόκληρη ἡ Φυλὴ. Μαζί μὲ τὴ βασιλίτσα Λαχράν.

Τρέχουν ὅλοι στὴ Σπηλιά.

Βγάζουν τίς πέτρες. Οἱ δύο ‘Αράπηδες κάνουν νά βγοῦν ἔξω. “Ομως ἔχουν ν’ ἀντιμετωπίσουν τὸς ‘Ανθρωποφάγους. ‘Αναγκάζονται νά χτυπηθοῦν μαζί τους. Μεγάλῃ μάχῃ καὶ κακὸ γίνεται.

‘Η Χουχού βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Χάνεται μέσα στὸ χορταρένιο χωριό.

Τέλος οἱ Καννίβαλοι καταφέρνουν νά πιάσουν τὸς δύο μυστηριώδεις μαῦρους. Τὸς δένουν χεροπόδαρα μὲ χοντρές ἀλυσίδες. Τὸς κλείνουν σ’ ἓνα ἀπόμερο χορταρένιο καλύβι. ‘Αφήνουν απ’ ἔξω κι’ ἓνα φρουρό.

Τὸ πρωτὶ θά τοὺς βράσουν στὰ μεγάλα πῆλινα καζάνια. Θά στήσουν γερό τοιμπούσι μ’ αὐτούς.

‘Η βασιλίτσα Λαχράν κι’ οἱ ‘Ανθρωποφάγοι τῆς γυρίζουν πάλι στὰ καλύβια τους. Ξαναπλαγιάζουν νά κοιμηθοῦν.

‘Η Χουχού, κρυμμένη λίγο πιδὸ πέρα, εἶδε καὶ παρακολούθησε ὅλα ὅσα γίναν.

Τώρα, τριγυρίζει μονάχη σὰν φάντασμα στὸ χωριό. Ψάχνει νά βρεῖ τὸν ἀπιστο Ποκοπικό.

Καὶ νά : Ξαφνικὰ βλέπει πέρα, στὸ βάθος κάποιος χαράδρας, μιὰ μικρὴ φωτιά. Νομίζει μάλιστα πὼς ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ τοῦ *‘Αντράκλα» τῆς.

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ τρέχει κατὰ κεῖ. Κατεβαίνει προσεκτικὰ τὴ χαράδρα. Φροντίζει νά μὴ κάνει τὸν παραμικρὸ ὁρμη.

Τέλος φτάνει κοντά. Κρύβε-

ται πίσω από πυκνά χαμόκλαδα. Τὰ μάτια της γουρλώνουν από φρίκη. Ἀντικρύζει κάτι φοβερό :

Ἡ Χλάπι, ἡ ὁμορφὴ Ἀραπινούλα, ἔχει στήσει ἓνα μικρὸ πῆλινο καζάνι πάνω σὲ διὸ πέτρες. Τὸχει γεμίσει νερό. Ἀπὸ κάτω ἀνάβει τώρα φωτιά !...

Μέσα στὸ καζάνι, δεμένος χερσὸπόδαρὰ ὁ Ποκοπικό. Μόναχα τὸ κεφάλι του ἐξέχει ἀπ' τὸ νερό.

Ὁ Νάνος ρωτᾷ τὴν ὁμορφὴ Ἀνθρωποφάγα :

—“Ε, κυρὰ Μαγήρισα !... Τί θὰ γίνῃ ἅμα ἀνάψει ἡ φωτιά ;

—Θὰ κάψει τὸ νερό ..

—Κι' ἅμα κάψει τὸ νερό ;

—Θὰ βράσεις κι' ἐσύ...

—Κι' ἅμα βράσω κι' ἐγώ ;

—Θὰ σὲ φάω ..

Ὁ Ποκοπικό γίνετ' ἐξω φρενών :

—Μωρὲ μπράβο ! ὥστε προτιμᾷς νὰ μὲ κολατσίσεις, παρὰ νὰ παντρευτοῦμε ; ! Πολὺ καλά. Πέρασε ἀπὸ Δευτέρα νὰ σέ... σφάξω.

Στὸ μεταξύ ἡ φωτιά ἔχει δυναμώσει. Τὸ νερὸ ἀρχίζει νὰ ζεματᾷ.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλάς» χαροπαλεύει μέσα στὸ ζουμί του. Ὑποφέρει ἀφάνταστα. Φωνάζει στὴν Ἀραπίνα :

—Ἐβρασα, Χλαπαχλούπα μου ! Βγάλε με γιατί θὰ λιώσω πιά !

Ἡ Χουχού, κρυμμένη, πίσω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα, διασκεδάζει μὲ τὸ μαρτύριό του. Χα-

μογελαί μ' αὐχαρίστηση. Ἀφήνει τὸ Νᾶνο νὰ τιμωρηθεῖ. Νὰ βάλει μυαλὸ ἄλλοτε.

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπικό ἔχει φτάσει πιά στὸ ἀπροχώρητο. Τὸ νερὸ κοντεύει νὰ κοχλάσει. Θερμοπαρακαλᾷ πάλι τὴν Ἀραπίνα :

—Βγάλε με κούκλα μου καὶ δὲν σὲ σφάζω !

Στὶς τελευταῖες του στιγμὲς θυμᾶται καὶ τὴν Πυγμαία. Ἀναστενάζει βαθιά :

—Ποῦσαι, Χουχούκα μου νὰ πιεῖς κι' ἐσύ κανὰζουμάκι !

Ἡ «Μσύρη Γόησσα» τὸν ἀκούει. Νοιώθει τὴν καρδιά της νὰ σπαράζει. Τὸν λυπᾶται τώρα ἀφάνταστα...

Καὶ νὰ : Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ γερὴ πέτρα. Τὴ σφίγει μὲ λύσσα. Ἐρχεται σιγὰ σιγὰ πίσω ἀπ' τὴν Ἀραπίνα. Τὴ χτυπᾷ μὲ δύναμη στὸ κεφάλι. Τὴ σωριάζει κάτω ἀναισθητῇ...

Ἀμέσως βουτᾷ τὸ χέρι της στὸ ζεματιστὸ νερὸ τοῦ καζανιοῦ. Βγάζει τὸν Ποκοπικό σὸν μισοβρασμένο κοττόπουλο. Τὸν λύνει.

Ὁ Νάνος ἀγκαλιάζει τὴν Πυγμαία μὲ δάκρυα μετάνοιας στὰ μάτια. Τῆς ζητάει συγνώμη :

—Συχώρεσέ με, μωρὴ Μαμζέλ ! Μιὰ βολὰ πῆγα νὰ σὲ ἀπατήσω ὁ φουκαρᾶς καὶ κοντεψὰ νὰ γίνω αὐγολέμονο !

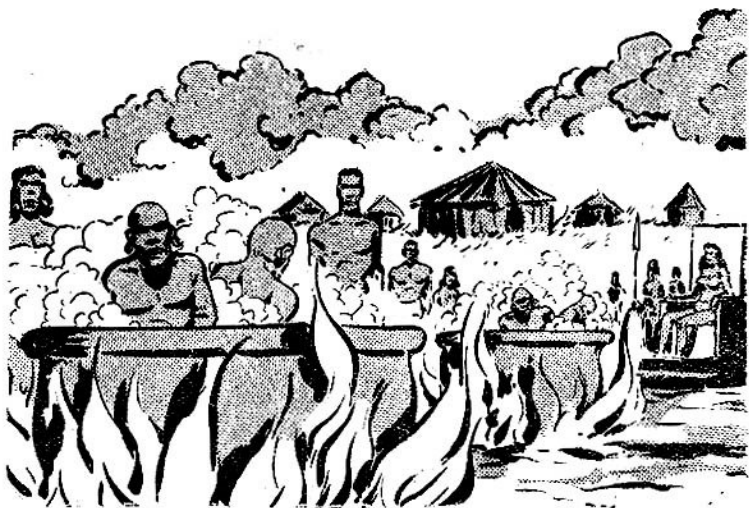
Ἡ Χουχού ἔχει καλὴ καρδιά στὸ βάθος τ' ἀποκρίνεται δακρυσμένη :

—Συχωρεμένος νάσαι. ποὺ κακοχρόνο νάχεις !

Λίγο πιδὸ πέρα βόσκει ξέ-

Ο τρομερός μαυρός Φύλαρχος αρπίζει την Πυγμαλία από το τρολούφι. Της δίνει μιὰ φοβερή κλωτσιά.

Ύστερα οἱ ἀνθρωποφάγοι τῆς Βασίλισσας Λαχράν, τοὺς ρίχνουν μέσα σὲ πρωτόγονα πήλινα καζάνια. Ἀνάβουν ἀπὸ κάτω μεγάλες φωτιές...

Οί δύο μυστηριώδεις Μαύροι δάνουν χειροπόδαρα τόν Κεραυνό
καί τή Θυέλλα, πούχ'αν αποκοιμηθεί βαθειά.

Μιά τεράστια νεροφίδα παρουσιάζεται ξαφνικά μπροστά στους
δύο μαύρους. Τυλίγεται στά κορμιά τους.

νοιαστος ὁ θρυλικὸς ὑπεργάϊ-
δαρος.

Ἡ Πυγμαία τραβάει τὸν
Ποκοπικό :

— Πάμε τώρα, χρυσό μου !
Πάμε νὰ φύγουμε γρήγορα...

Ὁ Νάνος δὲν προχωρεῖ.
Φέρνει ἀντίσταση. Τῆς δείχνει
τὸ καζάν :

— Τρελλάθηκες, μωρὴ Μαρ-
ζέλ ; Στάσου νὰ πιούμε τῇ...
σοῦπα ! Χαμένη θὰ τὴν ἀφή-
σουμε νὰ πᾶει ; Ἔτσι ἄδικα
ἔβραζα τόση ὥρα ; !

Ἡ Χουχοῦ νευριάζει. Τοῦ
δίνει μιὰ τρομερὴ στράκα. Ὁ
οβέρκος τοῦ Ποκοπικό πετάει
φουσκάλα.

Ὁ Νάνος γίνεται ἔξω φρε-
νῶν. Τρέχει στὸν Καθαρόαιμο.
Πήδαει στὴ ράχη του, Ξεκι-
νάει μονάχος. Τῆς φωνάζει
ἀπὸ μακριὰ :

— Ἀφοῦ βαρεῖς στράκες, κά-
τσε νὰ γεροντοκοριάσεις !...
Οὔτε ζωγραφιστὴ δὲν σὲ παίρ-
νω, παλιὸ Τσουλούφω !

Ἡ Χουχοῦ δὲν τοῦ δίνει ση-
μασία. Τραβάει μονάχη ὥρα
στὸ Καλόβι ποῶχουν. φυλοκί-
σει τοὺς δυὸ γιγαντόσωμους
Ἀραπάδες.

Πρὶν ὅμως νὰ φτάσει ἐκεῖ,
θυμᾶται πὼς εἶναι δεμένοι μὲ
χοντρὲς γερὲς ἀλυσίδες. Δὲν
θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ τοὺς λύ-
σει. Ἔτσι, στὸ πονηρὸ μυαλό
τῆς καταστρώνει ἕνα σατανι-
σχέδιο,

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀρ-
χίζει νὰ ψάχνει κάτω στὴ χορ-
ταριασμένη τροπικὴ γῆ. Τέλος
βρίσκει αὐτὸ ποῦ ζητάει. Εἶ-
ναι ἕνα παράξενο βότανο μὲ
μικρὰ κατάμαυρα φύλλα. Κό-

βει κάμποσα ἀπὸ δαῦτα. Τὰ
κρύβει χαρούμενη στὸν κόρφο
τῆς.

Σὲ λίγο φτάνει, κουνησὴ καὶ
λυγιστὴ ἔξω ἀπ' τὴ χορταρέ-
νια καλύβα. Ἀρχίζει νὰ κάνει
τὰ γλυκὰ μάτια στὸ φρουρό.
Τοῦ ψιθυρίζει μελιστάλακτα :

— Καλὲ ἄχ, τί νοστιμούλι-
κος πεῖσαι, κακοφόφο
νᾶχεις ! Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας ! Ἀλλὰ κι ἐγὼ εἶμαι
μούρλια, ἢ ἀφιλότιμη !

Ὁ Καννίβαλος τὴν κυττάζει
μὲ λαιμαργία. Τρέχουν τὰ σά-
λια τοῦ ποῦ τὴ βλέπει ἔτοι
στρουμπουλή καὶ ψαχνωμένη...

Ἡ Χουχοῦ τοῦ λέει πὼς εἶ-
ναι μάγισσα. Βγάζει ἀπ' τὸν
κόρφο τῆς ἕνα ἀπ' τὰ μαῦρα
φύλλα ποῶχει κρύψει :

— Τὸ γλέπει αὐτό, κύριε
Τέτοιε μου ; Ὅποιος τό τρώει
γίνεται Βασιλιάς !...

Ὁ κουτὸς Ἀράπης τό πι-
στεύει. Παίρνει ἀπ' τὰ χέρια
τῆς Πυγμαίας τὸ φύλλο. Τὸ
μασσουλάει...

Καὶ νὰ : Μόλις τὸ καταπί-
νει, σωριάζεται κάτω σὰν νε-
κρός. Λὲς καὶ τὸν χτύπησε κε-
ραυνὸς στὸ κεφάλι.

Εἶχε φάει τὸ νεκροβότανο.
Τὸ φυτὸ ποῦ φέρνει νεκροφά-
νεια...

Ἡ Χουχοῦ μπαίνει τώρα
λεύτερη στὴν καλύβα. Δίνει
ἀπὸ ἕνα φύλλο στὸς δυὸ ἀ-
λυσσοδεμένους Ἀραπάδες.
Τοὺς ἐξηγεῖ τὸ σχέδιό τῆς.
Ἐκεῖνοι τὰ τρῶνε πρόθυμα.

Σὲ λίγες στιγμές, μένουν κι'
αὐτοὶ ἀκίνητοι. Σὰν πεθαμέ-
νοι.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ἡ Πυγμαία τοὺς παρατάει
 τώρα. Μία καὶ δυὸ τρέχει στὸ
 χορταρένιο Παλάτι τῆς βασι-
 λίσσας Λαχράν. Τὴν ξυπνάει :
 Κυρά Τέτοια μου, ποῦ νά
 στά λέω ! Τὰ σφαχτά σας
 ψοφήσανε ! Μὲ συγχωρεῖτε
 κιόλας.

Τῆς ἐξηγεῖ πὼς περνοῦσε
 τυχαία ἀπ' τὸ Καλύβι. Πῶς
 εἶδε ἀπ' ἔξω πεθαμένο ἕναν
 Ἀράπη. Πὼς μπήκε μέσα κι'
 εἶδε κι' ἄλλους δυὸ Ἀραπά-
 δες νεκροὺς.

Ἡ Λαχράν ξυπνάει τοὺς
 μαύρους. Τρέχουν στὸ μέ-
 ρος ποῦχαν ἀφήσει τοὺς δυὸ
 δεμένους σκλάβους. Βλέπουν
 πὼς ἡ Πυγμαία δὲν εἶχε πεῖ
 ψέματα.

Ἡ βασίλισσα διατάζει νά
 βγάλουν τίς ἀλυσίδες ἀπ'
 τοὺς πεθαμένους. Νά τοὺς πε-
 τάξουν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό...

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ὅμως ἡ πονηρὴ Χουχού
 ἔχει ξεγλυστρήσει πάλι Ἀπὸ
 μακριὰ βλέπει ποῦ οἱ Καννί-
 βαλοι πέταξαν τοὺς δυὸ νε-
 κροὺς Ἀραπάδες.

Περιμένει λίγο. Ὅταν ὅλοι
 φεύγουν, ἀρχίζει νά ψάχνει
 στὴ χορταρισμένη γῆ.

Βρίσκει τώρα ἕναν παράξενο
 μικρὸ καρπὸ. Σὰν μαύρη φρά-
 ουλα.

Ἀμέσως τρέχει κοντὰ στοὺς
 δυὸ Μαύρους. Στίβει πάνω
 στὰ χεῖλια τοὺς τὸ χυμὸ του.

Οἱ «νεκροὶ» ἀνασταλεύουν.
 Ἀνοίγουν τὸ μάτι. Πετιῶνται
 ὀρθοί.

Τέλος ξεκινᾶνε. Τρέχουν

πάλι στὴ Σπηλιά μὲ τὴ μαγι-
 κὴ Πηγὴ. Ἡ Χουχού τοὺς ἀκκο-
 λουθεῖ σὰν σκυλάκι.

Οἱ δυὸ Ἀραπάδες στέκον-
 ται αὐτὴ τὴ φορὰ τυχεροί.

Κάτω, στὸν ὑπόγειο θόλο,
 βλέπουν τὸν τρομερὸ Μάγο
 Χοῦμπα νά κοιμᾶται βαθιά.

Οἱ Μαῦροι λύνουν γρήγορα
 τὸν κρεμασμένο Γιαχάμπα.
 Τὸν παίρνουν μαζί τους. Προ-
 χωροῦν στὸν ἀνηφορικὸ διά-
 δρομο. Βγαίνουν ἔξω...

Στὸ μεταξύ, ὁ κακοῦργος
 Φύλαρχος, ἔχει συνέλθει ἀπ'
 τὸ κρέμασμα. Ξεφεύγει μὲ τρό-
 πο ἀπ' τοὺς δυὸ σωτήρες του.
 Τὸ βάζει στὰ πόδια. Σὲ λίγες
 στιγμὲς χάνεται στὸ βάθος
 τοῦ ὁρίζοντα.

Ἡ Χουχού βαρίζει τίς φωνές :
 — Καλὲ πιάστε τὸν καλὲ !
 Καλὲ σὰς ἔφυγε καλὲ !...

Μὲ τὴ φασαρία ξυπνάει κι'
 ὁ Μάγος, Δυσκίνητος, σὰν γέ-
 ρος ποῦναν, βγαίνει ἔξω ἀπ'
 τὴ Σπηλιά. Οἱ Ἀραπάδες μό-
 λис τὸν βλέπουν, τρέχουν νά
 σωθοῦν....

Ὁ Χοῦμπα καταλαβαίνει
 πὼς χαμένος κόπος θάναί νά
 νά τοὺς κυνηγήσει. Ποτέ δὲν
 θά τοὺς φτάσει.

Καὶ κάνει κάτι ἄλλο, ἀφά-
 νταστα τρομερὸ :

Χτυπάει τρεῖς φορὲς κάτω
 τὸ δεξί του ποδάρι. Ἀμέσως
 ἡ γῆ ἀρχίζει νά σκάει. Χώματα
 καὶ πέτρες τινάζονται ψηλά !

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι Μαῦ-
 ροι κι' ἡ Χουχού, σταματᾶνε.
 Τοὺς εἶναι ἀδύνατο πιά νά
 προχωρήσουν στὴν κολασμένη
 αὐτὴ περιοχὴ.

Ὁ φοβερὸς Μάγος κάνει

άκόμα και κάτι άλλο : Χτυπάει τρεις φορές τα χέρια του.

Και νά : Παράξενος σασματὰς ακούγεται στο βάθος τῆς Σπηλιάς. Σὲ λίγες στιγμὲς τρεῖς τρομαχτικοὶ κι' ἀπαίσιοι Νυχτεριδάνθρωποι φτερουγίζουν έξω.. Χύνονται μὲ λύσσα πάνω στοὺς δυὸ Ἀραπάδες ! Στὸ μεταξὺ ἔχουν ξεσηκωθεί κι' ὅλοι οἱ Καννίβαλοι τῆς Λαχράν. Τοὺς κυνηγᾶνε κι' αὐτοί.

Οἱ γιγαντόσωμοι μαῦροι βρίσκονται τώρα σὲ τραγικὴ θέση. Οἱ στιγμὲς τῆς ζωῆς τοὺς μετριοῦνται πιά στὰ δάχτυλα.

Μονάχα ἡ Χουχού δὲν ἔχει ἐπίγνωση τοῦ κινδύνου. Κυττάζει μὲ θαύμασμο τοὺς Νυχτεριδάνθρωπους ποὺ στριφογυρίζουν πάντα ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Καλὲ γιὰ κυττᾶτε, καλέ!.. Μέχρι φτεροῦγες φορέσανε γιὰ νὰ ρθοῦνε νὰ μὲ .. κλέψουνε!..

Καὶ νά : Ξαφνικὰ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Ἐνας—ἕνας οἱ Νυχτεριδάνθρωποι τραυματίζονται στὸν ἀέρα Πέφτουν κάτω στὴν κολασμένη γῆ. Σπαρταρᾶνε κι' οὐρλιάζουν ἀπαίσια..

Ταὐτόχρονα σχεδόν, ἀκούγεται ἡ ἄγρια στριγγιὰ τοῦ Πόκοπικο :

— Πίσω Νυχτεριδάκια καὶ σὰς φάγαμε !

Μαζὶ μὲ τὸ Νᾶνο φτάνουν τρέχοντας ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα. Αὐτοὶ εἶχαν χτυπήσει τὰ Τέρατα τοῦ μάγου Χοῦμπα.

Τώρα συνεχίζουν νὰ πυροβολοῦν στὸν ἀέρα. Θέλουν νὰ

τρομοκρατήσουν τοὺς Καννίβαλους.

Καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ τὸ καταφέρουν.

Ἡ Λαχράν, ὁ Μάγος κι' οἱ Ἀνθρωποφάγοι τοὺς, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ κατὰ τὸ χωριὸ τοὺς...

Ἡ γῆ παύει πιά ν' ἀνατινάζεται. Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι Ἀραπάδες ἔχουν σωθεῖ.

Ὅλοι μαζί παίρνουν τώρα τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ἡ Χουχού καὶ κι' ὁ Πόκοπικο προχωροῦν μπροστὰ. Λέγε—λέγε, κοντεύουν νὰ τὰ φτιάξουν.

Πίσω ἀκολουθοῦν οἱ δυὸ Νέοι μὲ τοὺς μυστηριώδεις Μαῦρους.

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει ἄγρια :

— Πρὶν ἀπὸ λίγο, σὰς σώσαμε τῇ ζωῇ : Ἐνὼ θάπρεπε νὰ στέλναμε δυὸ πυρωμένες σφαῖρες μας στὰ στήθια σας...

Ἡρθате τὰ μεσάνυχτα πού κοιμόμαστε καὶ μᾶς δέσατε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Καλὰ ποὺ πέρασε, τυχαία ἀπὸ 'κεῖ ὁ Νᾶνος καὶ μᾶς ἔλυσε .. Ἀλλοιῶς θὰ μᾶς σπάραζαν τὰ θεριὰ ἢ Καννίβαλοι.

Τώρα ρωτᾶει ἡ Θύελλα :

— Πέστε μας λοιπόν : Ποιοὶ εἴσατε ; Γιατὶ τὸ κάνετε αὐτό ;

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι μαῦροι προχωροῦν σιωπηλοὶ. Λέξη δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ σφίγμελα χεῖλια τοὺς.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ

Στὸ μεταξὺ φτάνουν σ' ἕνα ποτάμι. Πρέπει νὰ τὸ περάσουν κολυμπώντας,

Πρώτοι βουτάνε ο Ποκοπίκο κι' η Χουχού. Τους ακολουθεί κι' ο ψωραλέος Υπεργάϊδα-ρος. "Υστερα ο Κεραυνός κι' η Θύελλα. Βγαίνουν όλοι στην άντικρυνή δχθη.

Οι δυο Μαύροι φαίνονται νά διστάζουνε. Στέκουν γιά λίγο συλλογισμένοι κι' αναποφάσι-στοι. Τέλος βουτάνε κι' αυτοί.

"Όμως αλίμονο. Στη μέση του ποταμιού, τραγική περιπέ-πτεια τους περιμένει :

Μιά τεράστια νερόφιδα ξε-πετάγεται πλάι. Τους έπιτίθε-ται Τό χοντρό γλυστερό κορ-μί της κορλουριάζεται γύρω στους γιγαντόσωμους Άραπά-δες. Τους σφίγγει μ' αφάντα-στη λύσσα. Ζητάει νά τους παρασύρει στο βυθό.

Οι δυο "Ανδρες παλεύουν ά-πενωσμένα με τó συχαμερό θεριό. "Ο ένας πασχίζει νά του σφίξει τó λαιμό, Νά τó πνίξει. "Όμως τά χέρια του γλυστρά-νε. Τίποτα δέν μπορεί νά κα-ταφέρει...

"Ο άλλος Άράπης, κάνει ά-πενωσμένες προσπάθειες νά τράβήξει τó μαχαίρι πού βρί-σκεται στη ζώνη του. "Όμως ούτε κι' αυτός φέρνει άποτέ-λεσμα. Μιά κουλούρα άπ' τó τεράστιο κορμί της νεροφίδας τόν έχει ζώσει στη μέση. Τό μαχαίρι σφίγγεται κάτω άπ' τó φοβερό αυτό πλοκάμι. Άδύνα-το νά τ' άποσπάσει...

"Η θέση και τόν δυο τους άπό στιγμή σέ στιγμή χειρο-τερεύει. "Η νεροφιδα δέν θ' άρ-γήσει νά τους παρούρει στο βυθό Νά τους πνίξει.

"Ο Ποκοπίκο άνεμίζει τη

χάτζάρα του άπ' τήν άντικρυ-νή δχθη. Ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Άπάνω της, λεβέντες !
"Αμα τήν πνίξετε, φωνάχτε με νά ρθώ νά τη... σφάξω !

"Ο Κεραυνός κι' η Θύελλα παρακολουθούν στην άρχή ά-διάφορα τó κακό πού γίνεται. Σιγά—σιγά όμως άρχίζουν νά νοιώθουν συμπόνια γι' αυτούς Είναι έτοιμοι νά βουτήξουν πάλι στα νερά. Νά τρέξουν νά τους βοηθήσουν.

Μά δέν προφταίνουν. Κάτι πού βλέπουν, τους κάνει νά μαρμαρώσουν στη θέση πού βρίσκονται.

Κυττάξετε κι' έσεις : "Ο ένας άπ' τους δυο Άράπηδες, ξέρει φαίνεται πώς οί νεροφίδες, όσο τεράστιες κι' άν είναι, έχουν πολύ στενό λαρύγκι... Τό κορ-μί τους είναι άπέραντο και η δύναμή τους καταπληκτική ! Μ' ένα σφίξιμο, πνίγουν και ίπποπόταμο άκόμα. Κι' όμως δέν μπορούν νά καταβροχθή-σουν, παρά μονάχα μικρά ψα-ράκια και βατράχια τού ποτα-μιού. Άπ' τó λαιμό τους δέν χωράει νά περάσει τίποτα με-γαλειτερο.

"Ετσι, ο Μαύρος κάνει τώρα κάτι άπίστευτο Κάτι τρομερό !

Σφίγγει με λύσσα τη γροθιά του. Μ' αφάνταστα γρήγορη κίνηση χώνει τó χέρι στο στό-μα της Νεροφίδας. Φράζει με τη γροθιά του τó στενό λαρύ-γκι της.

"Ο Ποκοπίκο φωνάζει άπ' άντίκρυ.

— Σιγά, βρέ πατριώτη ! Θά την πνίξεις τη φουκαριάρα !
Τό θεριό τού Ποταμιού

παύει άμέσως ν' αναπνέει. Σπάρταράει άπεγνωσμέ ν α. Βραχνό σφύριγμα βγαίνει άπ' τόν μπουκαμένο λαιμό του. 'Ο 'Αράπης μέ κανένα τρόπο δέν τραβάει τό χέρι άπ' τό στόμα τής Νεροφίδας. Μέ' τ' άλλο τήν έχει άγκαλιάσει όσο μπορεί πιδ σφιχτά...

Τό γλυστερό φίδι, άρχίζει νά ψυχομαχάει. Χτυπιέται μέ λύσσα και μανία στο νερό. Σφίγγει, πιότερο τώρα, τά κορμιά τών γιγαντώσων 'Αραπάδων.

Και νά : Σέ λίγες στιγμές σκάει. Σωριάζεται νεκρό στο βυθό. 'Ομως παρασέρνει μαζί και τά δύο του θύματα...

'Ο πρώτος Μαύρος προφταίνει και τραβάει τό χέρι άπ' τό στόμα του ποταμίσιου φιδιού. Είναι ματωμένο και κομματιασμένο άπ' τά δόντια του. 'Ο άλλος 'Αράπης καταφέρει και βγάξει άπ' τή ζώνη του τό μαχαίρι.

Μαζί μέ τή Νεροφίδα βρίσκονται τώρα στο βυθό...

'Ο δεύτερος μαύρος ένεργεί μ' άστραπιαία ταχύτητα. Μέ λίγα τρομαχτικά χτυπήματα καταφέρει νά τεμαχίσει τό κορμί του πνιγμένου φιδιού.

Οί δύο Σύντροφοι λευτερώνονται άπ' τό θανατερό του άγκάλιασμα. Μ' ένα τίνιγμα τών ποδαριών τους βγαίνουν στην επιφάνεια. 'Ομως τό ρεύμα του Ποταμιού, τούς έχει παρασύρει τώρα αρκετά μακριά άπ' τόν Κεραυνό, τή Θύελλα και τούς δύο Νάνους.

Οί παράξενοι 'Αραπάδες βγαίνουν κολυμπώντας στην

άντικρυνή όχθη. Κυττάζουν ό ένας τόν άλλον άνήσυχoi. Κι' άμέσως τό βάζουν στο πόδια. Τρέχουν σάν νά πρόκειται νά σωθούν από μεγάλο κίνδυνο...

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Νύχτα ακόμα. 'Ομως δέν θ' άργήσει νά ξημερώσει.

'Ο Κεραυνός βλέπει από μακριά τούς δύο Μαύρους νά τρέχουν. Φαντάζεται πώς καινούριο κακό θέλουν νά του κάνουν... Χωρίς νά χάσει στιγμή χύνεται πίσω τους. Τούς κυνηγάει... Τό φώς του φεγγατόν βοηθάει νά μή τούς χάσει άπ' τά μάτια του.

'Η Θύελλα, ό Ποκοπίκο κι' ή Χουχού τόν ακολουθούν. 'Ομως μένουν πολύ πίσω. Τόσο, πού παύουν πιά νά τόν βλέπουν...

'Η μελιστάλακτη Πυγμαία άναστενάζει :

— Καλέ τί τά θέλετε !.. 'Εγώ τό είπον έξ άρχής : Οί δύο ούτοι 'Αντρακλές, κάτι φάβα έχει ό λάκκος ! 'Αμ, γιά τοῦ... λόγου μου τριγυρίζουνε, πού κακοχρόνο νάχω !

'Ο Ποκοπίκο έχει πηδήσει στη ράχη του γαϊδάρου. Του φωνάζει δυνατά :

— Τ' άκοίς Καθαρόαιμε ! ; Θά στήν κλέψουνε, φουκαρά μου και θά μείνεις στο...ράφι !

'Ο Κεραυνός, σάν νέος πού είναι, τρέχει άφάνταστα γρήγορα. Από στιγμή σέ στιγμή ζυγώνει περισσότερο τούς μισητούς μαύρους... Τούς φωνάζει νά σταθούν. Τίποτα

έκείνοι. Δίνουν φτερά στα πόδια τους.

Ο Γιδς του Γκαούρ τραβάει καθώς τρέχει το πιστόλι. Σημαδεύει χαμηλά.

Δύο πυροβολισμοί αντηχοούν. Οι Άραπάδες τραυματίζονται στα πόδια. Πρώτα ο ένας, κι' αμέσως ο άλλος σωριάζονται κάτω. Βογγάνε πονεμένα.

Ο Κεραυνός ούρλιαζει καθώς προχωρεί στο σημείο που πεσαν :

— Μαύρα σκυλιά !.. Νομίστηκε πως θά μου ξεφύγετε !..

Σε λίγες στιγμές βρίσκεται κοντά. "Όμως μόλις τους κυττάει, μαρμαρώνει. Τα μάτια παίρνουν έκφραση τρόμου και φρίκης.

Αμέσως αρχίζει να φωνάζει. "Όσο πιο δυνατά μπορεί :

— Θύελλααα! Θύελλααα !..

Ταυτόχρονα σκύβει με λαχτάρα. Ζητάει να περιποιηθεί όπως μπορεί τ' αναπάντεχα θυματά του

"Όμως την ίδια στιγμή κάτι χαμόκλαδα πίσω του ανασαλεύουν Μέσ' απ' αυτά παρουσιάζεται ή κακούργα μορφή του Γιαχάμπα. Κάνει λίγα βήματα προς το μέρος του Κεραυνού. Στα χέρια του κρατάει μιιά πέτρα. Την πετάει με λυσσασμένη όρμη. Τέν χτυπάει στη ράχη

Ο άμειρος Νέος σωριάζεται αναίσθητος πάνω στους δυο τραυματισμένους Άνδρες.

Ο κακός Φύλαρχος σηκώνει τώρα την ίδια πέτρα. Έτοιμάζεται να χτυπήσει στα κεφάλια κι' αυτούς. Μουγγρίζει άγρία :

— Δειλοί και τιποτένιοι !... Ήρθε ή ώρα να ξεράσετε τις βρωμερές ψυχές σας !

Την ίδια στιγμή, δυνατός πυροβολισμός αντηχεί. Η πυρομένη σφαίρα βρίσκει το δεξιό μπράτσο του Γιαχάμπα. Η πέτρα ξεφεύγει απ' την παλάμη του. Πέφτει βάρια κάτω.

Ταυτόχρον' άκούγεται κι' ή στριγγλιάρικη φωνή του Ποκοπίκου :

— Πίσω Καρπουζοκέφα λ ε και σε θέρισα !..

Ο μαύρος Φύλαρχος βογγάει κάτω με το χτυπημένο χέρι του.

Πρώτη φτάνει κοντά ή Θύελλα. Στα χέρια της κρατάει άκόμα το πιστόλι πουχε πυροβολήσει... Πίσω της ό Νάνος κι' ή Πυγμαία.

Η Νέα κι' ό Ποκοπίκο κυττάζουν κατάπληκτοι τους δυο «Μαύρους». Τώρα δέν είναι πιά ... μαύροι. Το νερό του Ποταμιού, που τόση ώρα πάλεψαν με τη Νεροφίδα, τους έχει ξεβάψει.

Ο Νάνος μурμουρίζει χαμένα :

— Άμάν, άδερφέ μου ! Πρώτη βολά γλέπω ... άσπρους άραπάδες !

Πραγματικά. Οι μυστηριώδεις αυτοί άνθρωποι δέν είναι παρά ό Ταρζάν κι' ό Γκαούρ.

Είχαν βάψει μαύρα τα κορμιά τους με τ' άραποδότανο. Είχαν έρθει να βοηθήσουν τους δυο νέους, μά και να τους τιμωρήσουν για την άνυπακοή πουδεδίξαν,

Ἡ Πυγμαία μурμουριζει με καμάρι :

— Τοῦ λόγου μου ἤξερα ποιοὶ ἦτανε. Μὰ μούχανε πει νὰ μὴ βγάλω ταιμοιδιά !

Ἡ Θύελλα δὲν σκύβει νὰ περιποιηθεῖ τὸν ἀναισθητο Κεραυνό. Ἐχει γυρίσει τὴν κἀννη τοῦ πιστολιοῦ τῆς στὸν Γιαχάμπα :

— Μὴ κουνηθεῖς γιατί σὲ σκοτώσα !

Στὸ μετοξὺ ὁ Ποκοπικό ἔχει κόψει μετὰ τὴ χατζάρα του ἕνα γερό χορτόσχοινο. Δένει μ' αὐτὸ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Κακούργου.

Ἡ Χουχού περιπιέται τίς πληγὲς πούχουν στὰ πόδια ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν. Ἡ Θύελλα συνεφέρνει τὸν ἀγαπημένο τῆς Σύντοφο

Ὅλοι τώρα εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ κακούργος Γιαχάμπα κλαίει σὰν δειλὴ γυναίκα. Τοὺς παρακαλεῖ νὰ τὸν λυπηθοῦν. Νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖ δεμένον.

— Λύστε με, καλοὶ μου φίλοι !, θὰ μὲ σπαράξουν τὰ πεινασμένα θεριά !... Λύστε με νὰ γυρίσω στὸ χωριό μου. Μετάνοιωσα. Σὰς ζητῶ συγνώρεση Ποτέ πιά δὲν θὰ κάνω κακὸ σὲ κανένα...

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει με θυμὸ καὶ μῖσος :

— Κακούργε !. Μονάχα ὁ θάνατος θὰ σὲ διορθώσει !

Ταυτόχρονα τραβάει τὸ μαχαίρι του. Κάνει νὰ τοῦ καρφώσει, πέρα γιὰ πέρα, τὴν καρδιά !

Μὰ δὲν προφταίνει. Ὁ Γκα-

ούρ τ' ἀρπάζει τὸ χέρι. Τὸν συγκρατεῖ.

— Μὴ, ἀδελφέ μου !, Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μετανοιώσει. Πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσουμε...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται ἔξω φρενῶν. Μόνο πού δὲν χύνεται νὰ σποράξει τὸ μελαψὸ γίγαντα. Τοῦ φωνάζει ἄγρια :

— Μὰ τί εἶσαι λοιπὸν Γκαούρ; Τόσο βλάκας, ἢ τόσο τρελλός, γιὰ νὰ μὴ καταλαβαίνεις; Αὐτὸς ὁ κακούργος, κάθε φορὰ μετανοιώνει, καὶ κάθε φορὰ ξανακάνει τὰ ἴδια. Πρέπει νὰ τὸν συγχωροῦμε λοιπὸν κάθε φορὰ ;

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας κυττάζει τὸ φίλο του στὰ μάτια. Ἀποκρίνεται :

— Μήπως κι' ὁ μεγάλος Θεός, Ταρζάν, δὲν κάνει τὸ ἴδιο; Δὲν συγχωρεῖ πάντα ἐκείνους πού μετανοιώνουν; Ὅσες φορές κι' ἂν ἔχουν ἀμαρτήσῃ; Θυμᾶσαι τὰ λόγια τῆς Γιαχάνας; «Πρέπει, ὄχι μόνο νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἐχθρούς μας, μὰ καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε σὰν ἀδελφὰ μας!»

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μάτια. Ὁ Γκαούρ ἔχει δίκην Διατάζει τώρα τὸν Ποκοπικό :

— Κόψε τὰ σχαινὰ πού'ναι δεμένους αὐτὸς ὁ κακούργος. Ἄς φύγει νὰ πάει στὸ καλὸ...

Ἀμέσως, μαζί με τὸν Γκαούρ, τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴ Θύελλα, προχωροῦν. Τραβᾶνε κατὰ τὴν περιοχὴ τους.

Ὁ Νάνος κι' ἡ Πυγμαία μένουν νὰ ἐκτελέσουν τὴ δια-

ταγή τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Μπροστά τους βρίσκεται δεμένος ὁ Γιαχάμπα. Τοῦς κυττάζει μὲ βλέμμα παρακλητικό. Ψιθυρίζει στὸν Ποκοπίκο :

— Λύσε με, καλὸ μου παιδί !.. Θὰ σοῦ κάνω ὅποια χάρι μὸς ζητήσεις...

Ὁ Νάνος τ' ἀποκρίνεται :

— Πολὺ σέ γουστάρω, ἀδερφέ μου !.. Ὅμως γιὰ νὰ σέ λύσω, ξέρεις τί χάρι θέλω νὰ μὸς κάνεις ;

— Τί ;

— Νὰ κάτσεις νὰ σέ... σφάξω !

Γυρίζει ἀμέσως στὴ Χουχού :

— Ξέρεις τί λέω, μωρή Μαμζέλ ;

— Τί, χρυσό μου ;

— Ἡ Γιαχάνα δὲν εἶπε πὼς ὅταν κάνουμε μιὰ ἁμαρτία καὶ μετανοιώσουμε, ὁ Θεὸς μᾶς συγχωρεῖ ;

— Καὶ βέβαια...

— Ἀποφάσισα, τὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ νὰ μετανοιώσω ;

— Γιατί ; Τί ἔκανες ;

— Τί θὰ κάνω νὰ ρωτᾷς : Θὰ καθάρισω τὸ βρωμόσκυλο ἀπ' ἐδῶ. Ὑστερὶς θὰ... μετανοίωσω καὶ πάει λέοντας.

Ἡ Πυγμαία συμφωνεῖ ἀπόλυτα :

— Ἐν τάξει, Ποκοπικάκι μου ! Σφάχτونه τὸ φουκαρά. Μόνο κῦτταξε μὴ ξεχάσεις καὶ ... δὲν μετανοιώσεις !.. Γιατὶ τότε θάναίς μεγάλη ἁμαρτία. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Νάνος τραβάει τὴ θρυλικὴ χατζάρα του. Διατάζει τὸ

Γιαχάμπα μ' ἓνα καλοθερμμένο στιχάκι :

*«Σκύψε τὴν κεφαλάρ σου,
καὶ νὰν' τὴν προσευχάρ σου !
Νὰ σηκώσω τὴ χατζάρα,
νὰ σοῦ κόψω τὴ σβεγκάρα !
Νὰ τὴν πάρεις ὑπὸ μάλῃς
καὶ σὰ πόδια νὰ τὸ βάλεις».*

Καὶ νά : Σηκώνει τὴν σκουριασμένη λάμα της. Ἐχει πάρει σοβαρὰ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν σκοτώσει.

Ὁ μαῦρος Φύλαρχος καταλαβαίνει πὼς ἔφτασε ἡ τελευταία του στιγμή. Ὅμως τὸ καταχθόνιο μυαλὸ του γεννάει ἀμέσως μιὰ σατανικὴ ἰδέα. Γυρίζει τὰ δακρυσμένα μάτια του στὴ Χουχού. Τῆς ψιθυρίζει :

— Πεντόμορφη Κοπέλλα μου ! Ὅτε οἱ Νεραΐδες δὲν σέ φτάνουν στὴν ὁμορφιά καὶ στὴ χάρι ! Μοιάζεις μ' ἓνα μυρωμένο ἀγριολούλουδο τῆς ἀνοιξῆς ! Σοῦ ἀξίζει νὰ παντρευτεῖς ἓναν πλοῦσιον καὶ δυνατόν Ἄρχοντα σὰν καὶ μένα !..

Ἡ ματαιόδοξη Πυγμαία νοιώθει ἀφάνταστη ψυχικὴ ἡδονὴ ποῦ τὸν ἀκούει. Κολυμπάει σὲ πέλαγα εὐτυχίας. Μοιάζει σὰν νὰ ὀνειρεύεται.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει μαρμαρώσει μὲ σηκωμένη τὴ χατζάρα.

Ἡ Χουχού τοῦ δίνει μιὰ κλωστή. Τὸν πετάει τρία βήματα πέρα. Ψιθυρίζει ρωμαντικά στὸ Γιαχάμπα :

— ὦ, ναι !.. Συνέχισον τρελλέ μου θαυμαστά ! Πέσ' μου κι' ἄλλα γλυκὰ καὶ πετιμεζώδη λόγια !.

Ὁ πονηρὸς Φύλαρχος συνε-

χίζει :

— Θά σέ στολίσω μέ διαμάντια καί μαργαριτάρια ! Θά σέ θρονιάσω σ' ἓνα δόλοχρυσο Παλάτι. Ἀμέτρητες ὁμορφες σκλάβες θά γονατίζουν μπροστά σου. Θά...

Ὁ Νάνος δέν ἀντέχει ἄλλο. Τὸν διακόπτει :

— Μὲ τὸ μπαρδόν, κύριε Καρπουζοκέφαλε ! Δέν παίρνεις ἐμένα, νὰ δοῦμε τί θά γίνουμε ; ! Θά γλυτώσεις καί τὸ σφάξιμο.

Ὁ Γιαχάμπα δέν τὸν προσέχει. Παρακαλαίει τὴ Χουχού :

— Λύσε με, πεντάμορφη Κόρη ! Λύσε με καί θά σέ κάνω Ἀρχόντισσα τῆς καρδιάς μου ! Βασίλισσα τῆς ψυχῆς μου !..

Ἡ Πυγμαία ἔχει λωίώσει σάν κερὶ στὸν ἥλιο ! Γονατίζει πλάϊ του. Ἀρχίζει νὰ τὸν λύνει Ταυτόχρονα ψυθιρίζει μελιστάλακτα :

— ὦ, ναι ! Τὸ γλέπω πῶς σ' ἔκαψα ποὺ κακοψόφο νάχω !..

Ὁ Ποκοπικό πέφτει πάνω της. Ζητάει νὰ τὴν ἐμποδίσει :

— Τρελλάθηκες, μωρὴ Μам-ζέλ ! Ἄσε νὰ τὸν σφάξω νὰ σιγουρευτοῦμε ! Ὑστερα τὸν παντρεύεσαι !..

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» τὸν σπρώχνει μὲ περιφρόνηση. Ψιθυρίζει σάν νὰ παραμιλάει :

— Φύγε βλάξ !.. Ἀφοῦ γλέπεις πῶς με ἠγαπεῖ ! Μὲ ἠγαπεῖ ὁ ἄτιμος !

Στὸ μεταξὺ τοῦχει λύσει τὰ χέρια. Κάνει νὰ τοῦ λύσει καί τὰ πόδια...

Μὰ δέν προφταίνει. Ὁ Γιαχάμπα τὰ λύνει μονάχος του. Πετιέται ἀμέσως ὀρθός Μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι ἀρπάζει τὴ Χουχού.

Ὁ Ποκοπικό τὸ βάζει στὰ πόδια. Ξεφωνίζει τρομαγμένος :

— Τοῦ λόγου μου, νὰ με συμπαθεῖ. Δίνω... τόπο στὴν ὀργή !

Ὁ κακοῦργος Φύλαρχος λυσσάει ἀπ' τὸ κακό του. Χωρὶς νὰ παρατήσῃ τὴν Πυγμαία, κάνει δυο-τρία γρηγόρα πηδήματα. Φτάνει τὸ Νάνο. Τὸν ἀρπάζει μὲ τὸ δεξιὸ λαβωμένο χέρι.

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ χτυπάει μὲ λύσσα τὸν ἓνα μὲ τὸν ἄλλον. Τὴ Χουχού πάνω στὸν Ποκοπικό. Τὸν Ποκοπικό πάνω στὴ Χουχού.

Ἀλίμονο ! Τὸ μαρτύριό τους εἶναι τραγικό. Τὰ κεφάλια τους σπάζουν. Τὰ μούτρα τους ματώνουν !..

Ἡ Πυγμαία ξεφωνίζει σπαρχατικά. Ὁ Ποκοπικό προσπαθεῖ νὰ μιμηθεῖ τὴ φωνή της. Ἐπαναλαμβάνει εἰρωνικά

τὰ λόγια της :

—Πάψε βλάξ !... Ἄφοῦ γλέ-
πεις πῶς μᾶς ἠγαπεῖ. Μᾶς ἠ-
γαπεῖ ὁ ἄτιμος !

Τέλος ὁ κακοῦργος κουρά-
ζεται. Κάνει μιὰ τελευταία
κίνηση. Πετάει κάτω καὶ τοὺς
δυό, μ' ἀηδία καὶ περιφρόνη-
ση. Ξεκινάει. Φεύγει...

Ὁ Νᾶνος κι' ἡ Πυγμαία ἀ-
νασηκωνονται. Κυττάζονται
χαμένα. Ἡ Χουχοῦ ψιθυρίζει

κατασκασμένη :

—Καλὲ εἶδες ἀτυχία, χρυ-
σό μου ; Λίγο νὰ χασομεροῦ-
σε νὰ θυμώσει, θὰ μὲ εἶχε
παντρευτεῖ !

Ὁ Ποκοπικό τὴν παρηγορεῖ.
—Δὲν βαρεῖσαι, κυρὰ Πεν-
τάμορφη !.. Καὶ τοῦ χρόνου
νᾶμαστε καλὰ !...

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΗΝ ΑΔΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Θὰ κυκλοφορήσῃ ὁ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Ἀριθ. 52

"ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ,"

Καὶ μονάχα ἀπὸ τὸν τίτλο του καταλαβαίνετε
πόσο παράξενη καὶ συναρπαστικὴ θὰ εἶναι.

ἡ Περιπέτεια ἀριθ. 52

"ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ,"

Κι' αὐτὸ τὸ τεῦχος, ὅπως κι' ὅλα τὰ προηγού-
μενα, τὸ ἔχει γράψῃ ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁ Συγγραφέας ποὺ στὶς 14 Ὀκτωβρίου

θὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ

ΒΙΒΛΙΟ—ΘΑΥΜΑ !

Προσοχή! Προσοχή! Προσοχή!

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησε ἡ
ΝΕΑ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ
τοῦ περιβόητου

« **Κ - Υ - Σ - Ρ - Υ** »

μὲ τοὺς δεκατέσσερες **ΝΕΟΥΣ ΗΡΩΕΣ**
τοῦ καινούριου μας ἀναγνώσματος.

Ο ΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ

ν' ἀποκτήσει τὸ πρωτοφανὲς καὶ καταπληκτικὸ
αὐτὸ **ΕΝΘΥΜΙΟ**, ὅς μᾶς γράφει
τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσή του.

Θὰ τοῦ στείλουμε ἀμέσως τὴ νέα χρω-
ματιστὴ δεκαεξασέλιδη Πινακοθήκη.

ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ποτὲ δὲν ἔχει γίνεи στὴν Ἑλλάδα
μιὰ τέτοια καινοτομία!

Καὶ μὴ ξεχνᾶτε τὴν ἡμερομηνία

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

ποὺ θὰ κυκλοφορήσει ὁ

" Κ - Υ - Σ - Ρ - Σ "

(ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΘΑΥΜΑ)

Προλάβετε ν' ἀποκτήσετε τὴ

ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΣΑΣ

Ἐχουν τυπωθεῖ μόνον 48.000 ἀντίτυπα.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Κ Α Ι

ΑΛΛΕΣ ΠΟΛΥ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

(Για όλους εκείνους που μας γράφουν για να μας ρωτήσουν πράγματα χιλιοειπωμένα).

1) Το Τεύχος μας πωλείται παντού δρχ. 2.000 "Όσοι έχουν ταυτότητα μπορούν ν' αγοράζουν μόνον από τα Γραφεία μας, όλα τα παλαιά τεύχη (έκτός του τελευταίου κατά την εβδομάδα της κυκλοφορίας του) πρὸς δραχμές 1.500. "Όσοι θέλουν να λάβουν τα τεύχη που ζητούν, με το ταχυδρομείο, πρέπει να στέλνουν ἐπὶ πλέον καὶ 500 δρχ. γιὰ κάθε τεύχος, γιὰ έξοδα ἀποστολῆς. "Αλλως μπορούν να τὰ παραγγέλνουν ἀπὸ τὸν ὑποπράκτορα τοῦ μέρους τῆς διαμονῆς των.

2) Οἱ καλλιτεχνικά βιβλιοδετημένοι Τόμοι «Γκαούρ—Ταρζάν» Α' καὶ Β', πωλοῦνται παντοῦ πρὸς δρχ. 20.000. Σημειωτέον ὅτι δὲν περιέχουν 8 τεύχη ὁ καθένας, ὅπως γίνεται συνήθως, ἀλλὰ δώδεκα. Κάθε τόμος ἔχει 432 σελίδες. "Όσοι ἔστειλαν σωστὴ λύση στὸ αἶνιγμα τοῦ Μπού—Μπαχάν ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' αγοράζουν μόνον ἀπὸ τὰ Γραφεία μας, τούς τόμους «Γκαούρ—Ταρζάν» Α' καὶ Β' καὶ τὸν Α' τόμο «Ποκοπικό» με ἔκπτωσης 50 ο.ο. Δηλαδή οἱ τόμοι «Γκαούρ—Ταρζάν» πρὸς 10 χιλιάδες. Κι' ὁ τόμος «Ποκοπικό» πρὸς 5 χιλιάδες. "Όσο στοιχίζει καὶ ἡ βιβλιοδεσία του. Τέλος, ὅσοι θέλουν να λάβουν τούς τομους με τὸ Ταχυδρομείο, πρέπει να μᾶς στέλνουν ἐπὶ πλέον δρχ. 2.000. Γιὰ τὰ έξοδα ἀποστολῆς.

Ἡ βιβλιοδεσία τῶν τόμων στοιχίζει δρχ. 5.000. Καὶ 2.000 τὰ έξοδα τῆς ἀποστολῆς των. Ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἐνδιαφερόντος ἔλθει καὶ παραλάβει μόνος τὸν τόμο του ἀπὸ τὰ Γραφεία μας. "Όσοι θέλουν ν' αγοράσουν μόνον τὰ ἐξώφυλλα βιβλιοδεσίας, πρέπει να στέλνουν χίλιες δραχμές γιὰ τὸ ἓνα, καὶ ἄλλες χίλιες γιὰ ταχυδρομικά Σύνολον δρχ. 2.000.

4) Οἱ Κονκάρδες στοιχίζουν δρχ. 5.000 μαζί με τὰ έξοδα ἀποστολῆς.

5) Οἱ Πινακοθήκες δρχ. 6.000 με τὰ έξοδα ἀποστολῆς.

6) Οἱ Ταυτότητες χορηγοῦνται δωρεάν "Όσοι θέλουν να τὶς λάβουν ταχυδρομικῶς, πρέπει να στέλνουν δρχ. χίλιες σὲ γραμματόσημα, ἢ μετρητά. "Όποιος ζητάει ταυτότητα πρέπει να μᾶς γράψει, μόνον ὁ ἴδιος καὶ να μᾶς γνωρίσει τὰ στοιχεῖα του ("Όνομα ἐπώνυμον, ὄνομα πατρός, ἔτος γεννήσεως, τόπος γεννήσεως καὶ ἀκριβὴς διεύθυνσις κατοικίας).

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι :

‘Από τις εκατοντάδες γράμματα πού κάθε μέρα φθάνουν στο Γραφείο μου, με έκδηλεις ένθουςιασμού για την 14η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, διαπιστώ, νωγιά μιὰ φορά ακόμα, τὴ συμπάθεια καὶ κατανόηση πού δείχνετε στὸ ἔργο μου.

‘Η 14η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ πρόκειται νὰ εἶναι μιὰ ἱστορικὴ ἡμέρα χαρῆς γιὰ ὅλα ἐσᾶς τὰ ἀγαπημένα μου ἑλληνόπουλα,

Στὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Γκαουρ-Ταρζάν» ἀριθ. 52, θὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν τίτλο τοῦ νέου συναρπαστικοῦ τεύχους μας. Τοῦ θρυλικοῦ :

«Κ-Υ-Σ-Ρ-Υ»

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχει προσφερθεῖ στὰ Ἑλληνόπουλα ξένα τέτοιο βιβλίο—θαῦμα.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΠΡΟΣΟΧΗ:

Μὲ χαρὰ σᾶς ἀναγγέλω πῶς μόλις χθὲς τέλειωσε ἡ ἐκτύπωση τῆς νέας μεγάλης χρωματιστῆς Πινακοθήκης τοῦ «Κ-Υ-Σ-Ρ-Υ» μὲ εἰκόνες τῶν δεκοτεσσάρων καινούριων Ἡρώων.

‘Η «Νέα Πινακοθήκη» μας τιμωθηκε σὲ 48.000 ἀντίτυπα.

‘Όσοι θέλουν ν’ ἀποκτήσουν χωρὶς κανένα ἐξοδο, τὴν ὑπέροχη αὐτὴ Πινακοθήκη, ἄς μοῦ γράψουν καθαρὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσὶ τους. Θὰ τοὺς τὴ στείλω ἀμέσως δωρεάν, σὰν ἐγθύμιο τῆς 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ,

Κάθε γράμμα πρέπει νὰ περὶέχει μόνο τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀναγνώστου.

‘Επιστολὲς μὲ δύο, τρία, ἢ καὶ περισσότερα ὀνόματα, θὰ πετιῶνται στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων.

Όποιος θέλει ν’ ἀποκτήσῃ τὴν περιβόητη «ΝΕΑ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος. Θὰ τοῦ τὴ στείλω ἀμέσως, χωρὶς κανένα ἐξοδο δικό του.

‘Όσοι θέλουν μποροῦν νὰ γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσίν τους σ’ ἕνα χαρτί καὶ νὰ περνᾶνε ἀπὸ τὴ Γραφεῖα μου (Ἀγίου Μελετίου 93β) νὰ

παίρνουν την Πίνακοθήκη τους.

Προλάβετε λοιπόν ν' αποκτήσετε όλοι τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ΕΝΘΥΜΙΟ. Θὰ δοκιμάσετε, χωρίς κανένα ἔξοδο, μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλειότερες χαρὲς τῆς ζωῆς σας.

Κανένας ἄλλος ποτὲ δὲν ἔχει προσφέρει στὰ Ἑλληνόπουλα ἓνα τέτοιο ἀνεκτίμητο ΕΝΘΥΜΙΟ !

* *

Εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τοὺς πάρα κάτω φίλους μου γιὰ τὰ γράμματά τους :

Ν. Φουτσουτζόγλου Π. Κωνσταντόπουλον, Χ. Μαυρόπουλον, Α' Μ. Γουλιέλμον, Ν. Μαστοράκη, Μ. Ἰατροῦ, Ι. Μωραΐτην. Ι. Τσαγκάρην Μ. Πετάρην, Θ. Προβελέγγιον, Ι. Λάβον, Δ. Σκαλτσουνάκη, Ν. Ἰωαννίδην, Ν. Μπούταν, Σ. Κούγιον, Ν. Παναγόπουλον. Γ. Λεουτσαράκον. Γ. Πανουσάκην.

Π. Λαζανᾶν, Κ. Κουτσαυτάκην (Εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλὴ σου μητέρα). Γ. Σωτηρόπουλον (Σ' εὐχαριστῶ ἰδιαίτερα γιὰ τὰ τόσα κολακευτικά σου λόγια). Ι. Δέσκον. Νικ. Γιάγκον. Σ. Τατουσόπουλον, Α. Λάσκαρην.

Α. Γκαργάσουλαν, Σ. Παμπούκαν. (Ὅχι, δυστυχῶς, παιδίμου. Δὲν μπορεῖς νὰ γράφεις συνδρομητὴς γιὰ 3 μῆνες. Μόνο γιὰ ἓνα χρόνον). Π. Σπυρόπουλον, Δ. Παπαμιχαήλ, Β. Ζαχαράκη, Α. Σδρένιαν, Κ. Μιχελάκη, Κ. Περισοράτην καὶ Π. Τσότσιον, Α. Τσίρμην (ὄχι, δυστυχῶς. Μόνον τοὺς τόμους μπορεῖς ν' ἀγοράσεις μ' ἐκπτώση). Ε.

Μαιῶλαν, Β. Κωσταράν (Μπορεῖς νὰ περάσεις μιὰ Κυριακὴ ἀπ' τὸ Γραφεῖο μου 9 - 1)

Γ. Θανόπουλον, Λέναν Ἀμπατζίδου, Λίτσαν Ρεϊτετόγκου (εὐχαριστῶ τοὺς γονεῖς σου γιὰ τὴν τιμὴ πού μοῦ κάνουν). Ε. Παπαδόπουλον, Κ. Ἀνδρέου, Α. Νικολοῖδην, Κ. Λαδίκαν, Δ. Φωσημάκον, Γ. Περδικομάτην, Τέλην Παπαδημητρίου (πέρασε ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου (Ἀγίου Μελετίου 93β) νὰ παραλάβεις δωρεάν τοὺς τρεῖς τόμους τοῦ «Γκαοῦρ-Ταρζάν» καὶ τὸν ἓνα τοῦ «Ποκοπικό». Χαιρετισμοὺς στοὺς ἀγαπητοὺς μου γονεῖς σου). Α. Λαλίδην, Μάρθαν Παντελίδου, Ε. Γιάνναρη, Α. Μιχαλαρογιάννη (εὐχαρίστως νὰ σὰς δώσω τοὺς τόμους μὲ τὴν ἐκπτώση τοῦ 50 ο). Α. Μερσίνογλου, Φ. Ἀγλαΐνην. (Κάνε ὑπομονή. Τὸ θρυλικὸ βιβλίον τοῦ Γκαοῦρ θὰ ἐκδοθῇ σύντομα). Δ. Ζερωνιάδην. (Δυστυχῶς ἡ λύση σου ἦταν ἐκπρόθεσμη). Τοτῶ Γουλάκου, Ι. Μέσκον (Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου φίλε γιὰ τὰ εὐγενικά σου λόγια καὶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πού δείχνεις στὸ μικρὸ καὶ πτωχὸ μας Περιοδικό). Ν. Συριώτην, Α. Κανέτην. (Γιατὶ ἔστειλες 1.000 δραχ. ; Δὲν μὰς γράφεις τὸ λόγο). Ι. Κτιστάκην, Δ. Κουτοπίδην, Σ. Σαβαρήν, Π. Τούμπакαν, Γ. Πανουσάκην, Ι. Καυκᾶν. (Σ' εὐχαριστῶ παιδί μου. Εἶσαι ἓνας ἀπ' τοὺς πιὸ καλοὺς μου φίλους). Γ. Μαντόπουλον, Ν. Κολύβραν (ὁ 3ος τόμος σοῦ ταχυδρομήθηκε). Δ. Σταμποῦλον, (Ξαναγράψε μας. Δὲν καταλάβαμε τίποτα). Β. Γκαλαΐτην, Α.

Ἀδαμίδην, Θ. Ἀντωνόπουλον.
(Δυστυχῶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ
νὰ γίνηι). Α. Κασπαρίζην. (Δὲν
λάβαμε μέχρι σήμερα καμμιά
σφραγίδα τόμου ἀπὸ σένα,
παιδί μου. Ἄν εἴχαμε λάβει,
θὰ σοῦ στέλναμε τὸ ἐνθύμιο).
Μήπως εἶχες ξεχάσει νὰ βάλεις
στὸ γράμμα σου γραμματίωση ;)

Φ. Διαμαντίδην, Α. Γούλιελμον,
Σ. Δημητριάδην, Π. Γερασίμου,
Ν. Κυπραῖον, Ν. Μύτιλαν, Α. Μανταδάκην,
Ν. Βασιλάκην, Π. Κωνσταντόπουλον,
Σ. Ρουμελιώτην, Γ. Ὑψηλάν-

την, Γ. Σπηλιώτην (φαίνεται
παιδί μου, πὼς δὲν διαβάζεις
τὰ τεύχη μας. Ἀλλοιῶς δὲν
θὰ μὰς ἔγραφες αὐτὰ ποὺ
γραβάφεις) Δ. Κίνιαν, Ι Βασι-
λῆάν (Σ' εὐχαριστῶ καλὲ μου
φίλε). Γ. Μαντόπουλον, Δ.
Καλατζῆν Κ. Καπανδρίτην, Γ.
Ἀραπογιάννην (Πέες στοὺς γο-
νεῖς σου ποὺ εἶναι Ταρζανι-
κοί, νὰ μὴ σέ ξανακοροϊδέ-
ψουν, γιατί θὰ στείλω τὸν Πο-
κοπικό νὰ τοὺς ... σφάξει).

Σὰς Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν
ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ Κορ ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 61

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσφ ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ο ΤΡΕΛΟΣ ΓΟΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000